

Zac Poonen

Een geestelijk leider

Een geestelijk leider
Zac Poonen
© Stichting Heart Cry
Website: www.heartcry.nl

1^e druk, September 2011
Vertaling/redactie/correctie: Wim Slingerland & Peter van den Dool
Vormgeving: Christian Media
Druk: Quality Dots

ISBN 978-90-79465-10-1
NUR 707 – Trefwoord: Geloofsopbouw

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Voorwoord door evangelist Arjan Baan

1. Door God geroepen
2. God persoonlijk kennen
3. God vrezen
4. Naar God luisteren
5. In balans door het Lichaam van Christus
6. Gebroken door onderwerping
7. Verantwoordelijk voor anderen
8. Verkondigend leven
9. Dienstbaar door de kracht van God
10. Het uitoefenen van geestelijk gezag
11. Van alle angst bevrijd
12. Anderen van alle angst bevrijden
13. Ootmoed
14. Het priesterschap naar de ordening van Melchizedek
15. Een voorbeeld

Boeken die Stichting Heart Cry verkoopt

Hoofdstuk 1

Door God geroepen

Geestelijke leiders van een kerkelijke gemeente hebben eerst en vooral een roeping van God. Hun arbeid is geen beroep, maar een roeping.

Niemand kan zich zelf tot geestelijk leider aanstellen. “...Maar die van God geroepen wordt...” (Hebr. 5:4) Dit uitgangspunt is onveranderlijk. Het volgende vers gaat verder met het feit dat Jezus Zich niet Zelf tot onze Hogepriester had aangesteld. De Vader stelde Hem aan. Als dat bij Hem zo was, hoeveel te meer moet dit wat betreft onze roeping voor ons gelden.

Het is triest dat het overgrote deel van de ‘geestelijke leiders’ in India tegenwoordig voor God werken om zodoende in hun levensonderhoud te voorzien. Zij zijn niet door God geroepen.

Er is een groot verschil tussen ‘een beroep’ en een ‘roeping’. Laat me uitleggen wat ik bedoel.

Veronderstel dat een ziek kind in het ziekenhuis ligt en door een zuster tijdens haar acht uur durende dienst verzorgd wordt. Daarna gaat die zuster naar huis en vergeet het kind helemaal. Haar zorg voor het kind strekte niet verder dan die acht uren. Nu heeft ze andere dingen te doen, zoals winkelen en een boek lezen. Ze hoeft niet eerder dan de volgende dag, als ze terugkomt op haar werk, aan het kind te denken. Maar de moeder van het kind heeft geen achturige werkdag! Zij kan niet gaan

winkelen terwijl haar kind ziek is. Dat is het verschil tussen beroep en roeping.

Er is een groot verschil tussen ‘een beroep’ en een ‘roeping’.

Als u dit voorbeeld toepast op uw zorg voor de gelovigen in uw gemeente, zult u te weten komen of u de zuster of de moeder bent!

Paulus zei in *1 Thessalonicenzen 2:7-8*: “Maar wij zijn in uw midden vriendelijk geweest, zoals een voedster haar kinderen koestert. Wij waren zo vol verlangen naar u dat wij graag met u niet alleen het Evangelie van God wilden delen, maar ook onszelf, omdat u ons lief geworden was.”

Paulus deelde niet alleen het Evangelie van God, maar evenzeer zijn *leven* met deze christenen. Elke bediening die niet op deze manier wordt vervuld, is geen echte, christelijke bediening. Paulus diende God op die manier, omdat hij een *roeping* tot de bediening had. Hij zag het niet als *beroep*.

Het is geweldig de Heere te dienen. Het is het belangrijkste op aarde. Niets op aarde kan ermee worden vergeleken, mits u bent geroepen. Het kan niet tot een beroep worden gedevalueerd.

Op 6 mei 1964 werd ik door God geroepen Hem elke dag te dienen. Ik was toen officier bij de Indiase Marine. Ik diende mijn ontslag in bij de legerleiding. Maar het verging me als Mozes, die aan de Farao vroeg om de Israëlieten te laten gaan! De Indiase Marine wilde me niet laten gaan. Twee jaar lang moest ik keer op keer een verzoek indienen voor ze me uiteindelijk lieten gaan: *op de door God voorziene tijd*.

Te weten door God geroepen te zijn veranderde mijn hele leven.

Allereerst maakt het me nu niet meer uit wat mensen over mij of mijn bediening denken, omdat iemand Anders mijn Meester is en ik Hem alleen verantwoording schuldig ben.

Ten tweede kan ik God vertrouwen dat Hij me bij zal staan en me Zijn genade zal schenken als ik in mijn bediening moeilijkheden of tegenstand het hoofd moet bieden, wat vaak gebeurt.

Ten derde maakt het me niet uit of ik wel of geen geld krijg, en of ik wel of geen eten heb. Krijg ik eten en geld, dan is het goed. Krijg ik geen eten en geld, dan is dat ook goed. Geld en voedsel kan geen reden zijn om mijn dienst voor de Heere te beëindigen, want ik ben door God geroepen.

Ik kan niet van mijn roeping af. Ik ben geen werknemer met een salaris, die stopt met werken als hij zijn loon niet krijgt uitbetaald! Het is als bij die moeder met haar kind. Een zuster zal met werken stoppen als haar salaris een maand niet wordt uitbetaald. Maar een moeder kan nooit ophouden moeder te zijn. Ze krijgt sowieso niet uitbetaald! En ze blijft voor haar baby zorgen, zelfs al krijgt ze geen eten en geen geld! Zó dienden de apostelen de Heere.

Wat is het schitterend om door God te zijn geroepen!

Als u uw bediening als een beroep ziet, kunt U nooit **op Gods wijze** voor de Heere arbeiden. Het moet een roeping zijn, of het heeft niets te betekenen. Elke baan in de wereld wordt als beroep uitgeoefend. Maar niet het werk van een moeder, een vader of van een dienstknecht des Heeren! Hun werk vloeit voort uit een roeping. Paulus zei tegen de christenen van Korinthe dat, al hadden ze tienduizend leraren, ze altijd maar één vader hadden (1 Kor. 4:15).

Paulus was zowel een geestelijk vader als een geestelijk moeder van zijn kudde. Hij had geen beroep maar een *roeping*.

“Neem dit kind en geef het voor mij de borst. Ikzelf zal u uw loon geven” zei de Heere tegen me (Ex. 2:9). Eerst zei Hij me dat met betrekking tot mijn kinderen naar het vlees. En toen zei Hij het ook met betrekking tot mijn geestelijke kinderen. Wanneer we voor Gods kinderen zorg dragen, is Hij Degene Die verantwoordelijk is voor ons loon, niet mensen. Als we mensen dienen, verwachten we van hen ons loon. Maar als we de Heere dienen verwachten we alleen van Hem dat Hij in onze noden zal voorzien. En laat Hem bepalen hoeveel we elke maand krijgen. Een ware dienaar van God bedelt nergens om.

Als we mensen dienen, verwachten we van hen ons loon. Maar als we de Heere dienen, verwachten we alleen van Hem dat Hij in onze noden zal voorzien.

Maar het kan zijn dat u als oudste dat gevoel van verantwoordelijkheid ten aanzien van uw gemeente niet ervaart. U bent er misschien tevreden mee als u elke zondag onderwijs uit de Bijbel geeft. Maar dan kunt u voor een verrassing komen te staan als Jezus wederkomt en uw christelijke bediening oordeelt. Dan komt u er achter dat al uw aardse arbeid alleen hout, stro en stoppelen was, slechts geschikt voor het vuur (1 Kor. 3:12-13). Wat zal dat vreselijk zijn! Als u nu deze waarschuwing ernstig neemt, kan dat uw wroeging voor de rechterstoel van Christus enigszins verzachten.

Ieder van ons zal wat betreft zijn handel, wandel en bediening voor de Heere enige spijt en wroeging ervaren als Christus wederkomt. Maar we kunnen die spijt verzachten door onze handel en wandel te onderzoeken en ons zelf te beoordelen. We moeten onze bediening tegen ‘het Licht van die Dag houden’.

“Neem deze kinderen voor Mij en zorg voor hen”, zegt de Heere. “Breng ze tot Mij en Ik zal uw loon geven”. Dat loon wordt niet in de eerste plaats in geld uitgedrukt. Ik geloof dat de Heere zorg draagt voor onze aardse noden, aangezien Hij ons heeft geleerd om ons dagelijks brood te bidden. Hij heeft bevolen dat degenen die het Evangelie verkondigen van het Evangelie zouden leven. Dus Hij zal voor al onze aardse noden zorgen. Maar er zal een nog veel grotere geestelijke beloning aan worden toegevoegd.

Paulus schreef aan de christenen te Thessalonica dat zij zijn kroon en vreugde zouden zijn als de Heere terugkeerde (1 Thess. 2:19). In hen vond Hij zijn vreugde, zoals een vader zijn vreugde in zijn kinderen vindt.

Een oudste (die een geestelijk vader is) zal zich verheugen als hij ziet dat gelovigen, die als ruw materiaal naar zijn gemeente kwamen, nu kinderen van God zijn geworden. Een soortgelijke vreugde ervaart een beeldhouwer als hij een vormloze rots tot een menselijk figuur maakt. Maandenlang heeft hij dat stuk steen moeten bewerken voordat het gezicht en de vorm van een mens te voorschijn kwam! Zulk werk heeft God ons ook gegeven. We moeten nooit tevreden zijn als we mensen alleen de juiste informatie hebben doorgegeven. Als in hun leven het Beeld van Christus niet wordt gezien, hebben we helemaal niets bereikt.

Veel gemeenten lijken op een weeshuis waar honderden baby's huilend met hun flesje op de vloer liggen te trappelen. Dat komt omdat één man alles moet doen.

Een aardse vader verheugt zich ook als zijn kinderen op eigen benen kunnen staan. Het is niet zijn wens dat ze altijd maar van hem afhankelijk zouden blijven. Een ware geestelijke vader zal dat ook wensen. Hij maakt zichzelf ondergeschikt, steeds minder nodig voor zijn geestelijke kinderen als ze naar de volwassenheid groeien.

Denk aan een gezin met twaalf kinderen. U vraagt zich misschien af hoe die moeder twaalf kinderen in toom kan houden. Uw vrouw vindt twee kinderen al moeilijk! Maar o wonder, op de lange termijn heeft de moeder met twaalf kinderen minder werk te doen dan de moeder van twee! Dat komt omdat de moeder met twaalf kinderen haar oudere kinderen leert in het huishouden een handje te helpen. Uiteindelijk doen de kinderen al het werk en de moeder hoeft helemaal niets meer te doen! Dat moeten wij als herder van onze gemeente ook doen: **delegeren**.

Maar wat zien we in de meeste gemeenten? Te zwaar belaste voorgangers raken overspannen omdat ze alles zelf moeten doen. (Die moeder van twaalf kinderen zou ook overspannen zijn geworden als ze zelf voor al haar kinderen had moeten zorgen.) Veel gemeenten lijken op een weeshuis waar honderden baby's huilend met hun flesje op de vloer liggen te trappelen. Dat komt omdat één man alles moet doen. De gelovigen worden nooit volwassen, omdat ze geen enkele verantwoordelijkheid krijgen. Ieder lid van het Lichaam van Christus heeft een taak te vervullen.

Jezus heeft maar twaalf discipelen geroepen en ik denk dat dát het aantal is dat iemand aan kan, wil het aan zijn doel beantwoorden. Als we die berekening doorvoeren, zou een gemeente met 120 mensen tenminste tien pastoraal werkers moeten hebben die voor die kudde zorg dragen. Met “pastoraal werkers” bedoel ik niet mensen die fulltime bezig zijn, maar broeders met een herderlijk hart die overdag werken. Die kunnen dan voor de schapen zorgen en hen bemoedigen.

De velden zijn wit om te oogsten, maar er zijn weinig arbeiders. Als u de Heere dient, doe het dan omdat God u tot Zijn dienst geroepen heeft, niet omdat u een inkomen wilde hebben, en ook niet voor de eer van mensen!

Hoofdstuk 2

God persoonlijk kennen

Een geestelijk leider kan anderen langs Gods wegen leiden, omdat hij God persoonlijk kent.

Daniël 11:32-33 spreekt over twee soorten predikers die in het laatste der dagen op aarde gevonden zullen worden. Er zullen er vele zijn die strelende woorden spreken en hun hoorders tot goddeloosheid brengen. Aan de andere kant zullen er een paar zijn die God kennen, die hun luisteraars inzicht geven en die grote daden voor God doen.

Tegenwoordig worden binnen het kerkelijk leven beide soorten predikers gevonden. Velen spreken zachte, strelende woorden om hun toehoorders te behagen. Maar zij die God kennen, spreken de waarheid, of hun toehoorders dat nu fijn vinden of niet. Het maakt niet uit of mensen zich beledigd voelen en gaan schelden, of dat mensen hen overladen met complimenten! Mensen lijken erg op schapen. Ze volgen altijd de kudde en zijn bang om uit de toon te vallen. Maar als de kudde de verkeerde kant op gaat, verdwaalt iedereen. Zo is het vandaag de dag gesteld. Dus God zoekt naar iemand die Hem trouw blijft en mensen langs Zijn wegen leidt. Maar als we de wens hebben moedig genoeg te zijn om ons anders op te stellen dan het gros van de mensen, dan moeten we God en Zijn gedachten en wegen kennen.

De meeste geestelijke leiders die ik de laatste dertig jaar in India heb ontmoet, lijken God noch Zijn gedachten persoonlijk te kennen. Ze herhalen simpelweg wat ze in één of ander westers kerkblad of boek hebben gelezen. Ieder decennium komt er van de kant van Amerikaanse voorgangers weer een nieuw actueel onderwerp. In de jaren tachtig was het *dít*, en vandaag is het weer *dát*. En net als de echo die u in bergachtige streken kunt horen, worden deze onderwerpen exact nagesproken door hun pluimstrijkers in India en andere derdewereldlanden; helemaal als hun 'blaadjes' op congressen over evangelisatie liggen uitgestald! Als de Amerikaanse 'voorgangers' over gemeentegroei schrijven, hebben voorgangers in India het er ook over. Als de Amerikanen het hebben over evangelisatie in gebieden die tussen de 10^e en 40^e graad op het oostelijk halfrond liggen, dan spreken de voorgangers in India alles exact na. Als westerse christenen het over het duizendjarig vrederijk hebben, is dat het enige onderwerp wat Bijbelleraars in India aan de orde stellen. Ze durven westerse christenen nooit kritische vragen te stellen!

Een geestelijk leider kan anderen langs Gods wegen leiden, omdat hij God persoonlijk kent.

Maar spreekt God in India niet op directe wijze tot mensen? Spreekt Hij alleen tot het blanke ras? De oorzaak van dit imitatiegedrag ligt in de slavenmentaliteit die onder vrijwel alle christenen in de derdewereldlanden voor komt. Wij mensen in India werden meer dan tweehonderd jaar lang door de Britten onder de duim gehouden. En het is voor ons moeilijk van deze slavenmentaliteit los te komen. Omdat de blanke zich zelfbewust en dominant opstelt en heel veel geld heeft, zien vrijwel alle christenen in India de blanke in geestelijk opzicht als superieur aan hen.

Ik ontmoette een Afro-Amerikaanse broeder die me op een keer vertelde dat, hoewel een eeuw geleden de slavernij in de Verenigde Staten officieel werd afgeschaft, de geest van slavernij nog steeds bij hen wordt gevonden, zelfs nu nog! Als ze een blanke aankijken, voelen ze zich minderwaardig. Precies dezelfde houding kom ik bij bijna alle christenen in India tegen.

Om heel eerlijk te zijn vond ik de meeste westerse predikers, die naar India kwamen en die ik heb ontmoet, oppervlakkig en werelds. Zij kennen God niet. Maar omdat ze hun geld rijkelijk lieten stromen, werden ze overal waar ze kwamen populair. Let op de aankondigingen van christelijke conferenties in India.

Is het niet triest wat er van het christendom in ons land is geworden? Als dit alleen gezegd kon worden van naamchristenen konden we het begrijpen. Maar we komen het op precies dezelfde manier tegen bij mensen die zeggen 'wedergeboren' en 'gedoopt met de Heilige Geest' te zijn! We moeten de ketenen van deze slavenmoraal verbreken. Maar als een blanke uw salaris uitbetaalt, is het natuurlijk moeilijk om van hem los te komen! U moet dan in plaats van mensen te blijven dienen, besluiten de Heere te gaan dienen. Van wie bent u een dienstknecht? De Bijbel zegt ons dat we geen slaaf van mensen moeten zijn, omdat we met een dure prijs zijn gekocht (1 Kor. 7:23).

Verlang er naar God persoonlijk te kennen. Dan bent u wat dat betreft geen 'echo' van één of andere westerse of Indische 'voorganger'. U wordt dan een man Gods. Geestelijk gezag kan alleen worden verkregen door persoonlijke kennis van God.

*Ik dring er bij u op aan dat u
bevindelijke kennis van God krijgt.*

*Dan zal uw leven glansrijk zijn, en uw
bediening zal gezag uitstralen.*

Broeders, ik dring er bij u op aan dat u bevindelijke kennis van God krijgt. Dan zal uw leven 'glansrijk' zijn, en uw bediening zal gezag uitstralen. Meer dan iets anders

hebben we dát nodig in ons land. We kunnen veel gemakkelijker Bijbelkennis verwerven dan kennis van God, want het kost u niets om de Bijbel te kennen. Het enige wat u moet doen is studeren.

Misschien houdt u er wel een onzedelijk leven en een onrein gedachteleven op na, hoewel u goed weet wat er in de Bijbel staat. Misschien bent u een bekend voorganger, hoewel u geldgierig bent. Maar u kunt niet tegelijkertijd God bevindelijk kennen én er onzedige praktijken op na houden. U kunt niet God bevindelijk kennen en gierig zijn. Dat is onmogelijk. En daarom kiezen de meeste voorgangers liever de makkelijkere weg van Bijbelkennis, dan die van bevindelijke kennis van God.

Broeders, ik vraag u: bent u gelukkig met alleen Bijbelkennis of heeft u een wanhopige honger in uw hart om de Heere persoonlijk te kennen? De apostel Paulus zei in *Filippenzen 3:8-10* dat het zijn grootste verlangen was om de Heere beter te kennen. Hij vergeleek alles wat geen kennis van de Heere was met slijk. Paulus verkocht al zijn parels voor deze Parel van grote waarde. Het geheim van Paulus' bediening wordt niet gevonden in de jaren dat hij aan de voeten van Gamaliël studeerde, maar in zijn bevindelijke kennis van de Heere!

"En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt" (Joh. 17:3). Misschien stellen we ons het eeuwige leven voor als 'eeuwig in de hemel leven'. Maar zo zag Jezus het niet. Eeuwig leven heeft niets te maken met naar de hemel gaan of aan

de hel ontkomen. Het heeft met bevindelijke kennis van de Heere te maken. God innig bevindelijk te mogen kennen, is de begeerte in mijn leven geweest, en het ligt me zeer na aan het hart. Ik weet dat ik als geestelijke leider alleen Goddelijk gezag heb als ik God bevindelijk ken. En dus heb ik in al onze gemeenten getracht mensen tot bevindelijke kennis van God te leiden.

Er is tegenwoordig meer Bijbelkennis dan ooit. Tot bijna 1500 jaar na de Pinksterdag bestonden er geen gedrukte Bijbels. Alleen in de laatste twee eeuwen zijn Bijbels overal verkrijgbaar. We hebben tegenwoordig zoveel Bijbelvertalingen, concordanties en studiehulpen. Maar denkt u dat dit alles meer Bijbelkennis heeft gebracht en christenen met een heiliger leven heeft voortgebracht? Nee. Als uit Bijbelkennis heiliging zou voortvloeien, zouden we vandaag de meest godvrezende mensen hebben die ooit hebben geleefd. Maar dat is niet zo. Satan zelf zou heilig zijn als Bijbelkennis heiliging kon werken, want niemand kent de Bijbel zo goed als hij.

Er zijn tegenwoordig zoveel Bijbelscholen waar de Bijbel aan studenten wordt onderwezen. Maar worden vandaag de heiligste mensen ter wereld op Bijbelscholen gevonden? Nee. Velen die aan een Bijbelschool afstudeerden leven erger dan de heidenen.

Enkele jaren geleden ontmoette ik iemand die aan één van de meest vooraanstaande Bijbelscholen in India was afgestudeerd. Hij was de beste van zijn klas. Hij vertelde me dat na drie jaar aan die Bijbelschool te hebben gestudeerd, hij er in geestelijk opzicht erger aan toe was dan toen hij aan zijn studie begon. Wat leerde hij dan op die Bijbelschool? Feiten *over* de Bijbel en *over* het christendom. Satan zelf zou op zo'n Bijbelschool als beste van de klas hebben kunnen afstuderen.

Wat is het nut dat jonge mensen hermeneutiek krijgen, en moeten leren wat de Schriftekritiek zegt, en wat de grondbetekenis van Griekse woorden is, als zij hun boosheid, bitterheid, onzedelijke gedachten en geldgierigheid niet hebben leren overwinnen? Met zijn zojuist behaalde diploma zou hij weldra voorganger van een gemeente zijn. Maar wat leert hij de mensen van zijn gemeente, bij wie de grootste problemen op het zedelijke en niet op het theologische vlak liggen? Hij kan hen op al deze gebieden totaal niet tot hulp zijn. *Zó wordt Gods arbeid in India vernietigd.*

Als uit Bijbelkennis heiliging zou voortvloeien, zouden we vandaag de meest godvrezende mensen hebben die ooit hebben geleefd. Maar dat is niet zo.

Alleen als u God bevindelijk kent, kunt u uw kudde tot kennis van Hem leiden. Als u uw eigen zonden hebt overwonnen, kunt u ook uw kudde leren hun eigen zonden te overwinnen. Dan zullen ze zijn toegerust om met gezag en kracht naar buiten te treden en de Heere te dienen.

Denkt u dat de duivel onder de indruk is van iemands Bijbelkennis of diploma's? Totaal niet. Satan is alleen bang voor heilige, ootmoedige mannen en vrouwen, die God bevindelijk kennen.

Moge God ons helpen om onze jongere broeders en zusters tot persoonlijke kennis van God te leiden.

Hoofdstuk 3

God vrezen

Een geestelijk leider is zeer godvrezend.

Hoe meer we over God te weten komen, hoe meer we hem zullen vrezen. We zijn niet *bang* van God, maar we hebben *zeer diepe eerbied* voor Hem.

In *Psalm 34:12* zegt David: *“Komt, gij kinderen! Hoort naar mij! Ik zal u des HEEREN vreze leren”*. Het is geen gemakkelijke taak mensen te leren God te vrezen. Het is veel makkelijker hen te leren hoe ze Romeinen en Efeze diepgaand moeten bestuderen!

Als we anderen moeten leren God te vrezen, dan moeten we Hem eerst zelf vrezen. De vreze des Heeren is het beginsel der wijsheid. Iemand die God vreest, kan zijn kudde veel meer leren dan iemand die alleen de Bijbel kent. Zij die God niet vrezen kunnen alleen kennis overdragen, geen wijsheid. Kennis maakt een mens hoogmoedig, zoals we in 1 Korinthe 8:1 lezen. Maar wijsheid maakt een mens volwassen en leert hem hoe deze kennis op het dagelijkse leven toe te passen. Alleen wijze mannen kunnen de Gemeente van Jezus Christus bouwen.

*Als u niet eerst uw kudde
leert de Heere te vrezen,
dan hebt u, wat uw belangrijkste
taak betreft, gefaald.*

De vreze des Heeren is het ABC van een christelijk leven. Als u niet eerst uw kudde leert de Heere te vrezen, dan hebt u, wat uw belangrijkste taak betreft, gefaald. Het maakt dan niet uit hoeveel andere onderwerpen u hebt onderwezen. U lijkt dan op een leraar die zijn leerlingen aardrijkskunde en geschiedenis wil geven voordat ze zelfs maar kunnen lezen! Geen enkele leraar op de hele wereld

zou die fout maken. De Heere leren vrezen is te vergelijken met leren lezen. Maar de meeste oudsten onderwijzen hun kudde niet *eerst* de vreze des Heeren. Dat bewijst dat de *kinderen van deze wereld* wijzer zijn dan de kinderen van het licht.

Mag ik eens iets vragen aan hen die aan een Bijbelschool zijn afgestudeerd? Leerde u daar *de Heere vrezen*, of behaalde u daar alleen uw diploma?

Mag ik een tweede vraag stellen? Waarom ging u naar die Bijbelschool toe? Was het om werk te krijgen of was het om de Heere te leren vrezen? Waarom koos u juist voor die ene Bijbelschool, en niet voor een andere? Omdat die ene beter bekend staat? En ging u er toch naar toe hoewel u wist dat op die Bijbelschool niet de Bijbelse, maar een vrijzinnige leer werd onderwezen? Kunt u zich voorstellen dat Jezus Zijn discipelen naar zo'n Bijbelschool stuurde om te leren God te vrezen? Wie van u kan in alle eerlijkheid zeggen dat hij naar de Bijbelschool ging om te leren de Heere te vrezen? Waarschijnlijk niet één. Is dat niet triest?

Ik weet dat veel mensen in India naar een Bijbelschool toe gaan, alleen om die te gebruiken als springplank naar de Verenigde Staten, zodat ze rijk kunnen worden. Sommigen bezoeken een

Bijbelschool in Amerika met als doel zich daar te *vestigen*. Hoe kunnen zulke mensen ooit de Heere dienen?

Moet u nu erkennen dat u met verkeerde motieven naar een Bijbelschool bent gegaan? Als u oprecht bent, is er hoop voor u. God heeft namelijk eerlijke mensen lief. Neem u stellig voor anderen te waarschuwen niet in dezelfde fout te vallen. Onderwijs hen eerst in de vreze des Heeren. Het is niet nodig dat onze kinderen dezelfde fouten maken als die wij hebben gemaakt.

In Spreuken 24:3-4 wordt ons gezegd dat een huis door *wijsheid* wordt gebouwd, en dat door *kennis* de kamers gevuld zijn met kostbare dingen. Let hier op het contrast tussen *wijsheid* en *kennis*.

Ik misken Bijbelkennis niet, integendeel. Ik heb meer dan veertig jaar aan Bijbelstudie besteed en ik denk dat mijn kennis net zo goed is als die van ieder ander.

Maar waar ik het meest van al naar op zoek ben, is wijsheid. In deze wereld is Goddelijke liefde het kostbaarst. Maar Goddelijke liefde gaat altijd gepaard met Goddelijke wijsheid. Liefde zonder wijsheid is gevaarlijk.

Liefde kan worden vergeleken met dieselolie in de tank van een autobus, en wijsheid met de buschauffeur. Zeker, u hebt liefde nodig om uw kudde voorwaarts te leiden, maar u hebt wijsheid nodig om te beslissen welke kant u met hen op gaat.

Wijsheid is van wezenlijk belang. U kunt de Bijbel uit uw hoofd leren zonder een greintje wijsheid te bezitten! Dat is als een student die met gymnastiek de beste is, maar die een dikke onvoldoende voor wiskunde heeft. Het zou beter zijn als hij de beste was met wiskunde en de slechtste met gymnastiek, want op de lange termijn is wiskunde belangrijker dan gymnastiek. En op de lange termijn is wijsheid belangrijker dan kennis.

*U kunt de Bijbel uit uw hoofd
kennen zonder een greintje
wijsheid te bezitten!*

We zagen dat kennis de kamers vervulde. Kennis is te vergelijken met meubilair: stoelen, tafels en bedden, alles waarmee we onze kamers meubileren. Dus als u kennis zonder wijsheid hebt, lijkt u op iemand die al zijn dure huisraad op een kaal stuk grond neerzet! Er staan allemaal dure tafels en stoelen. Het enige wat ontbreekt is *het huis*! U kunt zich goed voorstellen dat die man door iedereen die hem ziet wordt uitgelachen. Juist dat zien we tegenwoordig bij oudsten en voorgangers, *omdat zij God niet vrezen*.

We horen tegenwoordig nog nauwelijks preken over de vreze des Heeren. En daarom missen de meeste gelovigen wijsheid en zijn ze voor veel andere dingen bang.

Hoofdstuk 4

Naar God luisteren

Een geestelijk leider neemt de tijd om naar God te luisteren, elke dag weer.

In het allereerste hoofdstuk van de Bijbel komt “*En God zeide*” vaak voor.

Tijdens de week van de schepping, toen Hij de aarde vanuit haar ongevormde gedaante ordende, sprak God elke dag. En elke keer als God sprak, werd de aarde een *betere* plaats.

Dus op de allereerste bladzijde van de Bijbel kunnen we een belangrijke waarheid leren: dat we ***elke dag moeten luisteren naar wat God te zeggen heeft***. En als we ons onderwerpen aan wat God elke dag tegen ons zegt, zullen we worden veranderd in betere en hulpvaardiger christenen.

Er is een groot verschil tussen luisteren naar wat God ons heeft te zeggen en alleen in de Bijbel lezen. Bedenk dat de Heere werd gekruisigd door mensen die elke dag de Bijbel bestudeerden. Hoewel ze de Bijbel bestudeerden, hoorden ze nooit God tot hun hart spreken (zie Hand. 13:27). Dat gevaar lopen wij ook. Zijn we dan niet net zo blind als zij?

Genesis 1 leert ons ook dat God *iedere dag* tot ons wil spreken.

Maar de meeste geestelijke leiders luisteren niet elke dag naar God. Ze lezen alleen wat mensen schrijven! Het is diep triest als u alleen preekt wat u een ander hebt horen zeggen, omdat het woord

*Het is diep triest als u alleen preekt
wat u een ander hebt horen zeggen,
omdat het woord van een mens nooit
de eeuwigheid verduurt.*

van een mens nooit de eeuwigheid verduurt. Alleen het Woord dat God spreekt geeft vrucht tot in de eeuwigheid, zoals we lezen in Jesaja 55:11.

In Genesis 1 lezen we dat, iedere keer als God sprak, er dingen gebeurden die ons verstand te boven gaan. Zo kan het ook in onze bediening zijn. Als we preken wat God eerst tot ons hart heeft gesproken, kan dat ook in onze arbeid werkelijkheid worden.

Paulus zei tegen Timotheüs eerst te letten op zijn eigen leven alvorens te gaan preken, wilde hij zelf en anderen gered worden (1 Tim. 4:16). De enige manier om aan zelfbedrog te ontkomen is te luisteren naar wat God ons heeft te zeggen. Als u niet luistert naar wat God heeft te zeggen, preekt u op de volgende manier:

OF

1. U komt erachter wat schijnbaar belangrijke voorgangers nu weer hebben te zeggen, vooral die uit Amerika waar het meeste geld voor zendingswerk in India vandaan komt! (Ik zeg schijnbaar belangrijke voorgangers, want ze zijn in Gods ogen niet belangrijk). U leest hun boeken en zegt na wat zij zeggen. Als u er eenmaal achter komt dat een bepaald onderwerp in het kerkelijk leven ‘in’ is, gaat u er veel over preken. Uw kudde, die

onderscheidingsvermogen mist, zal onder de indruk raken en gaat u zien als een goed belezen en geestelijk man!

OF

2. U gaat Bijbelse onderwerpen op een wetenschappelijke manier bestuderen en geeft onderwijs als een professor in de scheikunde! Iemand kan gemakkelijker afstuderen in theologie dan in scheikunde. Veel 'eredoctoraten' worden tegenwoordig door derderangs Bijbelscholen voor honderd roepia per stuk weggegeven aan voorgangers die uit zijn op een titel! Je kunt er zo veel krijgen als je maar wilt! Maar zelfs al hebt u uw graad in de theologie eerlijk verdiend, dan laat dat alleen zien dat u een goed verstand hebt. Nog steeds is het mogelijk dat u God noch Zijn Woord kent.

OF

3. U probeert bij uw kudde te peilen wat het meest acceptabel is, want u wilt op goede voet met hen omgaan. Dan lijkt u op een zakenman die een marktonderzoek uitvoert om te weten te komen wat de *meeste* mensen willen. Zo wordt er vandaag gepreekt. En zo preekten ook alle *valse* profeten uit het Oude Testament, en ze leefden er goed van! Elke valse profeet probeerde te beredeneren wat het volk Israël wilde horen, en daarop stemden ze hun prediking af. Zo kwam het dat ze op goede voet met de mensen stonden en ontvingen ze veel geld. Er zijn binnen het christendom tegenwoordig veel van zulke valse profeten. Maar elke *ware* profeet werd in Israël niet gewaardeerd, want zij verkondigden de Joden wat voor hen *NODIG* was, niet wat ze graag wilden horen.

Jezus berispte Martha eens omdat ze met zoveel dingen bezig was, in plaats van net als Maria aan Zijn voeten te zitten en naar Zijn woorden te luisteren. Onze Heere zei verder dat wat Maria deed het *ENE* nodige in dit leven was (*Luk. 10:42*). We moeten allemaal zijn als een Samuël, die zei: "*Spreek HEERE, want Uw knecht hoort*".

Wat lezen we op de allereerste bladzijde van de Bijbel? Elke keer wanneer God sprak, kwam er onmiddellijk iets tot aanzijn: het licht werd geschapen, de aarde rees op uit de wateren, bomen, vissen en dieren werden geschapen, enzovoort.

Jesaja 55:10-11 zegt ons dat het Woord dat uit Gods mond uitgaat niet ledig zal wederkeren, maar dat God *hierdoor zal doen wat Hem behaagt*, en dat het *voorspoedig* zal zijn waartoe Hij het zendt.

We willen in ons leven allemaal iets 'doen wat ons behaagt' en we willen allemaal dat het tot een goed resultaat komt. Maar het leven is kort. We hebben de tijd niet om eerst iets goeds uit te proberen, zeker niet op

geestelijk gebied. We kunnen niet eerst uitproberen hoe we voor de Heere nuttig kunnen zijn. Dan komen we er twintig jaar later achter dat we dingen niet op Gods manier deden, maar dat we verkeerd bezig waren! Deze tijdsverspilling kunnen we ons besparen als we *luisteren naar het woord dat God spreekt*. Dat brengt altijd *op de juiste wijze iets tot stand*.

Ik hoor graag iemand die eerst naar God luistert, want die kan me in vijf minuten meer leren dan een theoloog met een stapel diploma's in uren.

Ik hoor graag iemand die eerst naar God luistert, want die kan me in vijf minuten meer leren dan een theoloog met een stapel diploma's in uren. Johannes de Doper kon mensen meer over God leren dan professor Gamaliël en andere leden van het Joodse Sanhedrin!

De geestelijke leider die naar God luistert, preekt niet wat hij in christelijke boeken en kerkbladen heeft gelezen, of wat hij via een opname met een christelijke boodschap hoorde. Degene die naar God luistert, preekt door openbaring, niet door academische kennis en studie. Zo'n man *ervaart* wat hij leest, en geeft dat door met zijn *levenswandel*.

Wat u met het *verstand* onderwijst, reikt niet verder dan het verstand van mensen. Maar wat u vanuit uw *hart* en vanuit de ervaringen in uw eigen leven preekt, bereikt rechtstreeks hun *hart* en verandert hun leven. Ik zeg niet dat u uw preek niet moet voorbereiden of dat u geen aantekeningen mag maken als u preekt. Of u wel of geen aantekeningen maakt, heeft niets met *geestelijkheid* te maken maar met *geheugen*. Wat ik bedoel is dat wat u preekt uit uw *hart* en uit uw *leven* moet voortkomen.

Tegenwoordig zijn er vrijzinnige en Bijbelgetrouwe theologische faculteiten. Wat is het verschil? Bij

Eenmaal moeten we God rekenschap geven voor elke preek: wat we zeiden, waarom we het zeiden en hoe we het zeiden. Als u uw verantwoordelijkheid hierin serieus neemt, verandert uw bediening radicaal.

de één is de informatie die van het ene hoofd in het andere wordt overgedragen *onjuist*. Bij de andere is de informatie die wordt overgedragen theologisch gezien *juist*! Maar in geestelijk opzicht hoeft de Bijbelgetrouwe faculteit niet beter te zijn dan de vrijzinnige. Bij beide faculteiten kunnen professoren en studenten gierig zijn en verslaafd zijn aan bepaalde zondige begeerten en lusten.

Zo onderwees Jezus Zijn discipelen niet. Hij is niet gekomen om ons beter inzicht in de theologie te geven. Hij kwam om ons te vormen naar Zijn *karakter*.

Jezus leerde Zijn discipelen meer over Zijn karakter dan over theologie. En u? Kan uw kudde van u leren hoe ze vleeselijke begeerten en lusten, de lust der ogen en de trots des levens moeten overwinnen?

In onze gemeenten zijn veel mensen die naar God opzien om te horen wat Hij tot hen te zeggen heeft. Het is een ernstige verantwoordelijkheid om zondag aan zondag tot hen te preken. Als ik u was zou ik vrezen, want we moeten God rekenschap geven van wat we hen meegeven. Eenmaal moeten we God rekenschap geven voor elke preek: *wat* we zeiden, *waarom* we het zeiden en *hoe* we het zeiden. Als u uw verantwoording hierin serieus neemt, verandert uw bediening radicaal.

Al meer dan twintig jaar houd ik mijn arbeid tegen het Licht van de Heere. Na Gods Woord te hebben gepreekt vraag ik de Heere me te zeggen of ik iets onnodigs heb gepreekt, of ik de tijd van de mensen heb verspild, of ik mijn eigen eer heb gezocht, enzovoort. Dat doende reinig ik mezelf meer en meer van deze erge zonde, en ik preek niet meer 'over de hoofden' van verveelde mensen heen.

Luistert u naar God *nadat* u hebt gepreekt? Vraagt u Hem u te laten zien of het niet beter had gekund? Het zegt nog niets als anderen het een goede preek vonden. Wat vond God ervan? Dat is de cruciale vraag.

Velen van u hebben een grote gemeente die zondag aan zondag naar u luistert. Verandert door uw bediening hun leven met betrekking tot de eeuwigheid? Hebben ze door uw onderwijs de dingen anders leren zien, zodat ze niet langer een werelds leven leiden, maar bedenken wat in de hemelen hierboven is? Dit moet u zich heel vaak afvragen.

We moeten helemaal voorzichtig zijn als we naar God willen luisteren *ten aanzien van een belangrijke beslissing* die we moeten nemen. **God spreekt op velerlei manieren tot ons.**

- a. Hij spreekt hoofdzakelijk tot ons door *Zijn Woord*. Als iets duidelijk in Gods Woord staat, is het niet nodig om met gebed Gods wil te weten te komen, want die is al geopenbaard.
- b. God spreekt ook *door omstandigheden* tot ons. Onze Heere heeft de sleutel van elke deur (*Openb. 1:18*) en als Hij opent kan niemand sluiten, en als Hij sluit kan niemand openen (*Openb. 3:8*). Dus onze omstandigheden zijn heel vaak een aanwijzing of God ons verder wil laten gaan op een bepaalde weg, of niet. We moeten niet direct wegreppen als God een deur niet heeft geopend. Natuurlijk moeten we bidden als we een gesloten deur zien. Maar als de deur na veelvuldig bidden nog steeds is gesloten, **kan** het betekenen dat God ons niet door die deur wil laten gaan. We moeten God vragen of Hij ons bekend wil maken of wij moeten volharden in het gebed, opdat die deur geopend wordt (*Luk. 11:5-9*).
- c. God spreekt ook door de raad *die geestelijk volwassen, Godvrezende broeders* ons geven. Zulke mannen hebben heel veel levenservaring en ze kunnen ons waarschuwen voor valkuilen die we zelf niet zien. We moeten hen niet blindelings gehoorzamen, maar hun Godvrezende adviezen kunnen ons helpen.
- d. God spreekt vaak tot ons als *we samen zijn met andere gelovigen*. Op die manier leert hij ons afhankelijk te zijn van andere leden van het Lichaam van Christus, zelfs voor de openbaring van Zijn Woord.
- e. Met *verzoeking en ziekte* heeft God ons altijd iets belangrijks te zeggen.
- f. God waarschuwt ons ook door *misstappen van anderen*. Als we bijvoorbeeld horen dat ergens een dienstknecht van God in zonde is gevallen, is het goed God te vragen welke lering we hieruit kunnen trekken (we zijn tenslotte allemaal zwak) en hoe we onszelf daar voor kunnen bewaren.
- g. God kan ook door aangrijpende gebeurtenissen tot ons spreken, of door *ongelukken*. Jezus zei tegen Zijn tijdgenoten dat ze berouw moesten tonen en zich moesten bekeren. Hij zei dat toen de mensen hoorden dat Pilatus enkele Joden had laten afslachten, en nadat ze hoorden van de omgevallen toren in Siloam, waarbij mensen omkwamen. Zoiets kan namelijk iedereen overkomen (*Luk. 13:1-4*).

Nog een woord van waarschuwing. Er zijn mensen die de Bijbel *willekeurig* openslaan om te weten te komen wat God hun te zeggen heeft. Het eerste vers waar hun oog op valt lezen ze!

Als u heel graag met een bepaald meisje wilt trouwen, kunt u de Bijbel willekeurig openslaan om een vers ter bevestiging te lezen. En als u dat niet vindt, is het mogelijk dat u de Bijbel net zolang blijft openslaan tot u het vers hebt gevonden dat u zocht! Daarmee misleidt u uzelf.

Ik hoorde het verhaal van een man die op deze manier Gods wil probeerde te achterhalen. Hij opende willekeurig de Bijbel en las: *“En nadat hij de zilveren penningen de tempel ingegooid had, vertrok hij. Hij ging heen en hing zich op”* (Matth. 27:5). Weer opende hij de Bijbel en las: *“Jezus zei tegen hem: Ga heen en doet u evenzo.”* (Luk. 10:37)! Voor de derde keer opende hij de Bijbel en las: *“Jezus dan zei tegen hem: Wat u wilt doen, doe het snel”* (Joh. 13:27)! Dat heeft hem voor altijd genezen om op die manier achter de wil van God te komen!

Ik moedig u aan er een gewoonte van te maken naar God te luisteren.

Als we de Bijbel zomaar openslaan, terwijl we onder druk staan, kunnen er momenten zijn dat de Heere ons door een vers bemoedigt. Dus als u *bemoediging* nodig hebt is het een juiste manier van omgaan met de Bijbel, maar als u *leiding* nodig hebt *niet*.

Geliefde broeders, ik moedig u aan er een gewoonte van te maken naar God te luisteren. *Dat is de enige belangrijke gewoonte die u ooit bij uzelf kunt ontwikkelen.*

Hoofdstuk 5

In balans door het Lichaam van Christus

Een geestelijk leider merkt het op als zijn bediening uit balans is. Dus hij probeert de balans in zijn bediening te hervinden door de arbeid van andere leden van het Lichaam van Christus.

Het Lichaam van Christus kan worden vergeleken met een ziekenhuis. Als iemand ziek is en naar het ziekenhuis moet, zijn er in het ziekenhuis verschillende afdelingen waar hij geholpen kan worden. Misschien heeft hij een spuitje, fysiotherapie of een operatie nodig. Het is misschien noodzakelijk dat hij naar een oog- of KNO-arts gaat. Een ziekenhuis heeft dus verschillende afdelingen. De oogarts besteedt al zijn tijd aan het onderzoeken van ogen, en niets anders. Dat doet hij niet omdat hij denkt dat andere delen van het menselijk lichaam niet belangrijk zijn, maar omdat hij specialist is.

Ook binnen het Lichaam van Christus heeft elke gelovige een onderscheiden gave en roeping. Elk mens is op zich in onbalans. De enige volmaakte evenwichtige Persoon Die ooit op aarde wandelde was de Heere Jezus Christus. De rest van de mensen, zelfs de beste, zijn in onbalans. We kunnen onze balans hervinden als we samenwerken met andere broeders en zusters, met de andere afdelingen in het ziekenhuis van de Heere. Er is in dit ziekenhuis dus geen plaats voor een onafhankelijke opstelling!

Een goed ziekenhuis heeft veel afdelingen om tegemoet te komen aan de diverse problemen van mensen. Op dezelfde manier kent het Lichaam van Christus een verscheidenheid aan geestelijke gaven om mensen te helpen. Geen enkele gemeente of groepering bezit *alle* Geestesgaven. Maar binnen het gehele Lichaam van Christus zijn ze allemaal aanwezig.

We moeten weten wat onze bijzondere roeping binnen het Lichaam is.

De wereld is in geestelijk opzicht vol van zieke mensen. En niemand is een hopeloos geval. Iedereen kan door de Heere volledig worden genezen. Dit is het goede nieuws dat we met het Evangelie uitdragen. De ergste zondaar en de meest verknipte persoon kan in het ziekenhuis van de Heere geholpen en genezen worden. Een goed ziekenhuis stuurt ernstig zieke mensen nooit naar huis. Slechte ziekenhuizen doen dat wel, omdat zij niet zijn toegerust om ernstige gevallen te behandelen. Een goede gemeente kan de ergste zondaar veranderen in de grootste heilige, als de zondaar zich onder behandeling wil stellen.

Geen enkele gemeente of groepering bezit alle Geestesgaven. Maar binnen het gehele Lichaam van Christus zijn ze allemaal aanwezig.

We kunnen de gemeente ook vergelijken met het *menselijk lichaam*. In het menselijk lichaam heeft elk orgaan zijn eigen functie, en dat orgaan houdt zich alleen daarmee bezig. Maar het is op de hoogte van en werkt samen met de organen die een andere functie hebben. Zo zou het ook moeten zijn als we binnen het Lichaam van Christus met anderen samenwerken.

In 1 Korinthe 12 gebruikt Paulus als voorbeeld ogen, handen en voeten om uit te beelden op welke manier de gaven van de Heilige Geest binnen het Lichaam van Christus werkzaam zijn.

Als u mij hoort spreken, zult u merken dat ik telkens de nadruk leg op bepaalde zaken uit de Bijbel. Dat is de *taak* is die de Heere mij heeft gegeven. Ik blijf bij de bediening waartoe de Heere mij heeft geroepen, want dát is de enige bediening waarmee ik voor de Heere tot nut kan zijn. Ik werk Gods plan tegen als ik ga proberen iets anders te doen. Maar ik heb er niets op tegen dat er verschillende taken zijn. Dit waardeer ik ten zeerste. De maag waardeert de hand, maar hij zal nooit proberen te doen wat de hand doet. Hij probeert bijvoorbeeld nooit eten van het bord op te pakken. Dat laat hij de hand doen, en daarna doet hij zijn eigen werk en verteert het eten en voert het naar beneden. Maar het voedsel werd door de hand beetgepakt! Dat is een beeld van hoe we elkaar binnen het Lichaam van Christus aanvullen.

De meeste gelovigen zijn blind voor deze waarheid: binnen het Lichaam van Christus bestaat een verscheidenheid aan bedieningen. Maar als u dat niet inziet, kunt u nooit Gods wil vervullen.

Het is voor ons allemaal goed om helder voor ogen te hebben waartoe God ons heeft geroepen. De taak die God ons op het hart bindt, is meestal een aanwijzing voor de bediening die Hij ons binnen het Lichaam van Christus geeft.

Voor zover ik weet, is het al jaren kristalhelder voor me wat mijn arbeid binnen het Lichaam is. Ik weet ook dat God wil dat ik op bepaalde dingen de *nadruk* leg. Die duidelijkheid gaf een grote rust in mijn leven en tevens grote vrijheid. Niemand kan me mijn bediening ontnemen, ook al krijg ik het verwijt in onbalans te zijn!

De taak die God ons op het hart bindt is meestal een aanwijzing voor de bediening die Hij ons binnen het Lichaam van Christus geeft.

In het Oude Testament was er wat betreft taak en arbeid nooit één profeet in balans. Alleen diplomatieke voorgangers proberen 'evenwichtig' te zijn. De profeten waren alle in onbalans. Ze bleven nadrukkelijk alsmaar hetzelfde herhalen, want Israël of Juda had dat *nodig* op dat moment. Het was de *last* die God hen op het hart had gebonden.

Ik zeg niet dat ieder van ons, zodra we de Heere gaan dienen, weet wat zijn gave en roeping is. Het nam bij mij na mijn wedergeboorte vijftien jaar in beslag voordat voor mij duidelijk was wat mijn bediening zou worden. Het hoeft voor u niet zo lang te duren. Misschien duurt het veel korter. Dat moet u aan God overlaten. Maar wat u heel goed moet begrijpen: u hebt een bijzondere, unieke taak binnen het Lichaam van Christus, die niemand anders kan vervullen. En dat zal *nooit* een evenwichtige bediening zijn. Het zal *in onbalans* zijn. U moet uw balans weten te hervinden door *gemeenschap* te hebben met anderen die een andere bediening hebben binnen het Lichaam. Door ons van anderen afhankelijk te maken, houdt de Heere ons nederig en ootmoedig. Prijs de Heere!

Een ieder van ons heeft zijn sterke kanten op bepaalde gebieden in het leven, maar op andere gebieden zijn we zwak. Net als een student goed kan zijn in Engels en zwak in wiskunde. Maar we moeten onze zwakke plekken kennen en die versterken. Misschien is *evangelisatie* een sterke kant

van uw gemeente, maar is ze zwak ten aanzien van *heiliging*. Als dat zo is, weet u wat voor prediking uw gemeente nodig heeft.

Meet het succes van uw bedieningswerk nooit af aan uw populariteit. Jezus sprak een wee uit over iedereen die *door het volk geprezen wilde worden*, want dat was het kenmerk van een *valse* profeet (Luk. 6:26). Dus als men over u roemt, zou u wel eens een valse profeet kunnen zijn! Daar tegenover staat dat Jezus tegen Zijn discipelen zei dat ze zich moesten verheugen als iedereen hen tegensprak, omdat dat één van de kenmerken was van een ware profeet (Luk. 6:22-23).

Geloof u echt wat Jezus daar zei?

Denk eraan dat **elke** ware profeet in de geschiedenis van Israël een *omstreden figuur* was, die door de religieuze leiders van zijn tijd werd opgejaagd, gehaat en vals beschuldigd.

Er was geen uitzondering op deze regel, of het nu Elia of Jeremia in het Oude Testament betrof, of Johannes de Doper en Paulus in de eerste eeuw, of John Wesley en Watchman Nee in later dagen. Dus we moeten het welslagen van onze bediening ten aanzien van de eeuwigheid nooit afleiden uit onze populariteit!

We moeten het welslagen van onze bediening ten aanzien van de eeuwigheid nooit afleiden uit onze populariteit!

We moeten het welslagen van onze bediening ook niet uit aantallen afleiden: hoeveel mensen tijdens onze bijeenkomst de handen omhoog heffen of voor hoeveel mensen we hebben gepreekt, enzovoort.

Als we op aantallen af zouden gaan, moesten we concluderen dat de bediening en de arbeid van Jezus een totale mislukking waren, want aan het einde van Zijn arbeid waren er maar elf mannen die Hij Zijn Vader voorstelde (Joh. 17). Maar het welslagen van Zijn bediening bestond uit wíé deze elf discipelen waren! Zij waren voor God veel meer waard en ze konden meer voor God doen dan elf miljoen hypocriete, op geld beluste, wereldse 'gelovigen' die met alle winden meewaaien.

Ik heb weleens gedacht dat mijn bediening een geweldig succes zou zijn geweest als ik elf discipelen van het kaliber van deze eerste apostelen had kunnen voortbrengen. Maar het is niet makkelijk ook maar *twee of drie* van zulke mensen voort te brengen. Het is veel makkelijker een menigte van wereldgezinde mensen bijeen te brengen die *'in Jezus geloven'* en die tot compromissen bereid zijn, maar die Hem niet met hun *GEHELE* hart liefhebben.

Bij elke opwekking die God de afgelopen twintig eeuwen binnen het christendom is begonnen, zet het verval bij de tweede generatie in. Het blijft niet langer dezelfde levendige, krachtige en vurige opwekking van toen, die door de grondlegger werd begonnen. Hoe komt dat?

Eén reden is dat de tweede generatie zich bezig ging houden met aantallen. Ze dachten dat een getalsmatige groei het bewijs van Gods zegen was.

Maar de groeperingen die de afgelopen jaren in de wereld het snelst groeiden waren sekten en fundamentalistische groeperingen van andere religies. Wat toont dat aan? Alleen dit: dat getalsmatige groei geen bewijs is van Gods zegen.

God roept ons op ons te concentreren op de bediening die Hij ons binnen het Lichaam van Christus heeft gegeven. Tegelijkertijd moeten we samenwerken met mensen die een andere bediening hebben. Het is onmogelijk de resultaten van onze bediening in getallen uit te drukken, want we maken deel uit van een groep: *het Lichaam van Christus*.

Alles wat we nodig hebben om dit te realiseren is: getrouw de taak verrichten die God **ons** heeft gegeven.

Hoofdstuk 6

Gebroken door onderwerping

Een geestelijk leider is een gebroken man.

God breekt ons in onze vroege jaren door gezag over ons aan te stellen, waaraan we ons moeten onderwerpen. Op die manier breekt hij ons. Zelfs Jezus moest Zich dertig jaar onderwerpen aan het gezag van Jozef en Maria, voordat God Hem een bediening en taak gaf.

De wet van onderwerping is een belangrijk principe binnen het Lichaam van Christus. In het menselijk lichaam gaat het precies zo.

De rechterhand bijvoorbeeld maakt deel uit van de rechterarm en onderwerpt zich aan het 'gezag' van de rechterarm. Echter, de linkerhand maakt geen deel uit van deze eenheid. Die 'luistert' naar de linkerarm. Zo brengt God ook binnen het Lichaam van Christus sommige leden meer met elkaar in verbinding (binnen een plaatselijke gemeente of binnen een werkgroep) dan andere leden.

God leidt ons op twee manieren: *persoonlijk* en *gezamenlijk*.

Het hoofd kan tegen de rechterhand zeggen dat die moet bewegen, terwijl de rechterarm in rust blijft. Dat is persoonlijke leiding vanuit het hoofd. Er zijn veel dingen die betrekking hebben op ons persoonlijke leven. Denk onder andere aan zaken als het huwelijk, een baan en het de keuze van een woonplaats, waarin we directe leiding van Christus, ons Hoofd, moeten krijgen.

De wet van onderwerping is een belangrijk principe binnen het Lichaam van Christus.

Maar als het hoofd tegen de rechterarm zegt omhoog te gaan, dan beweegt de rechterhand samen met de arm mee omhoog, zonder een afzonderlijke opdracht van het hoofd te ontvangen. Dat is gezamenlijke leiding. De rechterhand kan op zo'n moment niet zeggen dat hij niet gaat bewegen omdat hij geen persoonlijke leiding van het hoofd heeft.

Bij gezamenlijke aangelegenheden hebben we geen persoonlijke leiding nodig. Als u bent verbonden met een afzonderlijke groep van het Lichaam van Christus, zal God degenen die over u gesteld zijn de weg wijzen, en u hoeft hen alleen maar te volgen. (Ik verwijs hier alleen naar gezamenlijke ondernemingen die betrekking hebben op dat deel van het Lichaam van Christus waarvan u deel uit maakt, en **niet** naar persoonlijke zaken.) Als u er van verzekerd bent dat God u aan een bepaalde groep heeft verbonden, moet u optrekken met de leiders van die groep.

We zien hiervan een voorbeeld in Handelingen 16:9. Paulus en zijn medereizigers (die door God bijeen zijn gebracht) waren in Troas, toen Paulus een visioen kreeg waarin een man hem vroeg naar Macedonië te komen en hen te helpen. In vers 10 lezen we dat, hoewel alleen Paulus het visioen zag, al zijn medereizigers er van overtuigd waren dat God hen had geroepen om in Macedonië te gaan prediken. Hoe werden zij daarvan overtuigd als niet één van hen persoonlijke leiding van God had

ontvangen? Omdat ze vertrouwen hadden in Paulus als leidsman van hun gezelschap! Bij gezamenlijke aangelegenheden geeft God geen persoonlijke leiding aan iedereen in de groep. Hij leidt alleen de leidsman.

Als u geen vertrouwen hebt in de leider van uw groep moet u zo'n groep (of zo'n gemeente) natuurlijk onmiddellijk verlaten. U moet nooit in een gemeente of christelijke organisatie blijven om een oorzaak te worden van opstandigheid en geharrewar. God zal u nooit zegenen als u binnen een groep blijft en tegen het leiderschap in opstand komt, *zelfs al heeft dat leiderschap het bij het verkeerde eind*. Verlaat die groep en voeg u bij een andere. Dat is het beste wat u kunt doen.

We moeten echter wel onderscheid maken tussen *kerkelijke* gezaghebbers die door mensen worden benoemd en *geestelijke* gezaghebbers die door God worden aangesteld. Tegenwoordig bekleden veel christenen een ambt. Dat hebben ze niet verkregen omdat God hen daartoe waardig achtte of omdat ze geestelijke kinderen hebben voortgebracht en gemeenten hebben gesticht zoals de apostel Paulus, maar op grond van menselijke verkiezing. De bisschop stuurt een priester naar een bepaalde parochie en de Synode stuurt een voorganger naar een bepaalde gemeente. Zulke mensen hebben geen *geestelijk* gezag, maar *kerkelijk* gezag.

Geestelijke gezagdragers zijn door God Zelf aangesteld. Zij *dringen zich niet* aan anderen op, zoals

God moet de kracht van onze trots eerst breken, voordat Hij aan iemand van ons geestelijk gezag kan toebedelen.

kerkelijke gezagdragers doen. Ze wachten tot anderen *hun gezag vrijwillig aanvaarden*. Gelovigen onderwerpen zich aan zulk gezag, omdat ze de zalving van God in hen opmerken. Onderwerping aan het gezag van een Godvrezend man zal ons niet alleen beschermen tegen dwaze ondernemingen, hun wijsheid kan ons ook veel leren. Zo'n man waarschuwt ons tegen gevaren die hij zelf

ooit onder ogen heeft moeten zien en waar wij onszelf niet van bewust zijn. Dus het staan onder geestelijk gezag geeft ons dezelfde veiligheid als kinderen die onder het gezag van hun ouders staan.

In 1 Petrus 5:5 lezen we dat jonge mannen zich moeten onderwerpen aan hun oudsten, want God weerstaat de hoogmoedige en is genadig voor hen die nederig van hart zijn. Dit is het grote geheim om geestelijk gezag van God te krijgen. Ik heb veel goede broeders gekend die om één enkele reden nooit geestelijk gezag van God hebben ontvangen: zij hadden in hun hele leven nooit geleerd zich aan iemand te onderwerpen. Dus hun krachtige wil was nooit gebroken.

In de handen van een *niet gebroken* man is gezag iets gevaarlijks. Als u zonder eerst te zijn gebroken probeert over mensen gezag uit te oefenen, zult u hen en ook uzelf op den duur erg beschadigen. God moet de kracht van onze trots eerst breken, voordat Hij aan iemand van ons geestelijk gezag kan toebedelen.

Zelfs uw gezag in het gezin, als Godvrezende echtgenoot of vader, vereist gebrokenheid. Als u wilt dat uw vrouw en kinderen naar u luisteren, moet u eerst zelf naar geestelijk gezag hebben leren luisteren. Alleen dan zal God u in uw gezin tot steun zijn.

Laat me in het kort iets zeggen uit eigen ervaring. Toen ik tussen de twintig en dertig jaar oud was, stond God toe dat ik in meer dan één gemeente publiekelijk werd afgekraakt en vernederd door

oudsten die jaloers op mijn bediening waren. Telkens als dat gebeurde zei de Heere tegen me dat ik mijn mond niet mocht opendoen en dat ik me aan die oudsten, zonder iets te vragen, moest onderwerpen. En dat deed ik ook. Ik hield een goede verstandhouding met hen, tijdens de bijeenkomsten *maar zelfs ook nadat ik hen had verlaten*.

In deze jaren was ik nooit op de hoogte van Gods toekomstplannen met mijn bediening. Maar God maakte me klaar om geestelijk gezag uit te kunnen oefenen door me over een periode van vele jaren te breken. Hij brak me keer op keer en leerde me in deze jaren dat alle dingen die anderen me aandeden volledig door Hem werden bestuurd. Het gevolg was dat vele jaren later, toen God me geestelijk gezag had toegekend, ik dat gezag *nooit* als een dictator kon uitoefenen. Ik kon het alleen vol mededogen uitoefenen.

God is niet opgehouden mij verder te breken. De afgelopen paar jaar heeft God me door nieuwe, bijzondere beproevingen geleid die ik nog nooit eerder had meegemaakt. Maar Zijn doel met mijn leven blijft hetzelfde: me zelfs nog meer breken, *opdat Hij nog meer van Zijn leven en van Zijn autoriteit kan laten zien*.

Een ander manier waarop God onze kracht en trots verbreekt, is door terechtwijzingen van onze geestelijke leiders. Bijna alle gelovigen hebben moeite met terechtwijzingen. Zelfs een tweejarig kind voelt zich niet op zijn gemak als het een standje krijgt, vooral als dat in het openbaar gebeurt.

*Onze vijanden zeggen vaak
meer rake dingen over ons
dan onze vrienden.*

God moet de kracht van onze trots eerst breken, voordat Hij aan iemand van ons geestelijk gezag kan toebedelen.

Wanneer was de laatste keer dat u blijmoedig een *publiekelijke* terechtwijzing accepteerde? Is dat *sowieso* wel eens voorgevallen? Zo niet, dan is het niet verwonderlijk dat u geestelijk gezag moet missen.

Als iemand, die door de Heere over u is gesteld, u terechtwijst, maakt het niet uit of hij dat met *zware kritiek* doet. Dan nog moet u zich onder de hand van God verootmoedigen, Die toestond dat een geestelijke leider u terechtwees, ook al was die terechtwijzing onterecht en was het niet uw fout.

Jezus werd door Zijn vijanden over veel dingen in het openbaar vernederd en vals beschuldigd. Maar Hij klaagde er nooit over. En Hij is ons tot voorbeeld om na te volgen.

Zelfs al staat God toe dat vijanden kritiek op u hebben, vraag u dan alleen af of er in alle kritiek enige waarheid schuilt. Daar gaat het alleen om. In feite wordt u gratis door Hem doorgelicht! Maak u er niet druk over *hoe* de 'scan' werd gemaakt, of wat het achterliggende motief was! Dat is allemaal onbelangrijk. Alles wat u moet doen is u afvragen of de 'scan' iets onchristelijks in uw leven aan het licht bracht.

Ik heb tijdens mijn bediening veel kritiek van mensen te verduren gehad. Ik realiseer me dat ware dienstknechten van de Heere altijd onder vuur hebben gelegen en vals zijn beschuldigd. Ik raak door kritiek dus niet meer van streek. Het enige wat ik doe is de Heere vragen of er iets van waarheid in de kritiek besloten lag.

Onze vijanden zeggen vaak meer rake dingen over ons dan onze vrienden. We moeten kritiek dus niet meteen naast ons neer leggen omdat we denken dat die onterecht is.

Ik heb een zwarte vlek op mijn gezicht en een mij vijandig gezind persoon wijst me daarop. Dan moet ik hem daarvoor dankbaar zijn, omdat hij iets heeft laten zien wat ik zelf niet kon merken. Nu kan ik de vlek er af gaan wassen! Het maakt niet uit of hij het met kwade bedoelingen zei, of dat hij me wilde vernederen. Door zijn toedoen heb ik geen vlek meer op mijn gezicht!

Dit verschil kwam ook aan het licht tussen Petrus en Judas Iskariot. Toen Petrus in zijn dwaasheid tegen de Heere zei dat Hij Zijn kruis moest ontlopen, bestrafte de Heere hem streng en zei: *“Ga weg, achter Mij, satan”*. Dat was de ernstigste berisping die Jezus ooit tot een mens sprak. Zelfs de Farizeeërs noemde Hij *‘slangengebroad’*. Maar Petrus noemde Hij *‘satan’*. De krachtigste vermaningen en bestraffingen werden bewaard voor degenen die Hem het *meest na stonden*. De mensen die Hij liefheeft krijgen de *meeste* berispingen van Hem (*Openb. 3:19*).

Spoedig erna, toen vele discipelen aanstoot namen aan het onderwijs van de Heere en Hem verlieten, vroeg de Heere Zijn discipelen of ze ook niet wilden vertrekken. Het was Petrus die toen antwoordde: *“Heere, naar Wie zullen wij heengaan? U hebt woorden van eeuwig leven.”* (*Joh.6:60, 66-68*) Wat waren die woorden van eeuwig leven die Petrus had gehoord? *“Ga achter Mij, satan”*!

Beschouwen wij terechtwijzingen als woorden die ons leiden tot het *eeuwige leven*? Petrus zag ze wel zo, en dat maakte hem tot de man die hij uiteindelijk werd.

Er was nog een ander moment waarop Petrus een terechtwijzing van de Heere aanvaardde. Petrus

Als iemand niet is gebroken, kan een klein voorval al genoeg zijn om hem te ergeren en beledigen.

had tijdens het laatste Avondmaal tegen de Heere gezegd dat, zelfs al zouden alle andere discipelen hem verloochenen, hij dat niet zou doen. De Heere antwoordde onmiddellijk dat Petrus Hem binnen twaalf uur driemaal zou verloochenen. Maar Petrus ergerde zich niet aan dat antwoord. Hij was het soort man die de Heere uiteindelijk

aannam tot Zijn belangrijkste apostel en die Hij op de Pinksterdag tot woordvoerder aanstelde.

Omdat Petrus zich onder terechtwijzingen verootmoedigde, verhoogde God hem. Omdat hij het uit eigen ervaring had geleerd, spoort Petrus ons nu in *1 Petrus 5:5-6* aan onszelf altijd te verootmoedigen. We worden nooit minder van ootmoed. Eens zal God ons verhogen.

In tegenstelling tot de houding van Petrus, moet u eens letten op hoe Judas met een terechtwijzing omging. Toen een vrouw Jezus met kostbare olie zalfde, zei Judas dat het geldverspilling was. Het geld zou beter aan de armen gegeven kunnen worden (*Joh. 12:6; Matth. 26:10-13*). Jezus wees Judas heel vriendelijk terecht en vroeg hem om de vrouw niet verder lastig te vallen, omdat ze een goed werk had gedaan. Maar Judas was beledigd en geërgerd.

In het vers direct daarop (*Matth. 26:14*), lezen we dat Judas meteen naar de overpriesters ging en met hen tot een akkoord kwam over de uitlevering van Jezus. Heel opvallend is hier het moment *waarop* hij dit deed. Judas was gekwetst, omdat Jezus Hem in het *openbaar* had terechtgewezen.

Jezus had alleen tegen Judas gezegd dat zijn beoordeling van de daad van de vrouw niet juist was. Maar dat was al genoeg om hem boos te maken. Als iemand niet is gebroken, kan een klein voorval al genoeg zijn om hem te ergeren en te beledigen.

Maar let eens op de eeuwige gevolgen van Judas' handelen. En let eens op de eeuwige gevolgen van de reactie van Petrus. Allebei werden ze door een terechtwijzing getoetst: de één *zakte*, de ander *slaagde*.

Op dit moment worden wij op eenzelfde manier getoetst.

Als we ons aan een openbare terechtwijzing ergeren, bewijst dat alleen dat we de eer van mensen zoeken. Misschien liet God dit toe om ons te laten zien hoezeer we hangen aan de mening van mensen. Maar we kunnen ons er nu van reinigen en er vrij van zijn.

Laten we bij terechtwijzingen altijd de houding van Petrus aannemen, of de Heere ons nu op directe wijze door Zijn Geest terechtwijst, of door iemand anders. Dit is voor ons allen de weg tot het eeuwige leven. Als we onszelf verootmoedigen, zullen we genade van God ontvangen en Hij zal ons ter rechter tijd verhogen.

Als we onszelf verootmoedigen,
zullen we genade van God
ontvangen en Hij zal ons ter
rechter tijd verhogen.

Ongebroken mensen zijn vaak eenzaam en op zichzelf. Het zijn contactarme geestelijk leiders en gelovigen. Ze onderwerpen zich aan niemand. Zij willen gaan en staan waar *zij* willen. Zulke ongebroken gelovigen kunnen alleen samenwerken met mensen die alles van hen slikken. Er zijn veel van zulke gelovigen, die van de ene gemeente naar de andere fladderen, als vlinders die van bloem tot bloem gaan. Ze verknoeien hun leven en bereiken niets. Het worden *dolers* als Kaïn, omdat zij net als Kaïn de terechtwijzingen van de Heere niet willen accepteren (*Gen. 4: 12*).

God kan aan zulke '*einzelgängers*' nooit geestelijk gezag toekennen, want Hij bouwt een Lichaam op; niet een kliek van gelovigen die zelf alles het beste weten!

Hoofdstuk 7

Verantwoordelijkheid voor anderen

Een geestelijk leider houdt de wacht over de zielen van zijn kudde, want eenmaal moet hij voor elk van hen rekenschap afleggen voor God (Hebr. 13:17).

Ik heb tegen mijn medewerkers in de gemeenten van India gezegd dat ik verantwoordelijk ben voor hun zielen, omdat ze naar mij opzien als hun oudere broeder. En daarom zeg ik tegen hen wat goed voor hen is, zelfs als het hen pijn doet, precies zoals ik bij mijn eigen kinderen thuis zou doen. Elke voorganger en oudste is voor God verantwoording schuldig voor de mensen die aan hem zijn toevertrouwd.

God geeft Zijn kinderen geestelijk leiders met gezag, net zoals Hij kinderen thuis een aardse vader geeft. Ik ben vader van vier zonen. Gedurende de jaren dat mijn jongens thuis woonden, gaf ik hen leiding en adviseerde ik hen over veel zaken. Zij onderwierpen zich aan mijn gezag en gehoorzaamden me. Dat behoedde hen voor veel gevaren. Zelfs nu ze volwassen zijn, geef ik hen nog steeds zo nu en dan raad, want ik ben hun vader. Precies zo moeten we een vader zijn voor hen die God ons op het hart heeft gebonden.

*God geeft Zijn kinderen
geestelijk leiders met gezag,
net zoals Hij kinderen thuis
een aardse vader geeft.*

God geeft u alleen een profetisch woord voor uw kudde als u als een vader voor hen wilt zijn. U moet uw kudde voor God op het hart dragen, voordat Hij u een gepast woord voor hen kan geven. Paulus had voor elke gemeente een woord, omdat hij hen op zijn hart droeg (zoals hij zegt in *Filippenzen 1:7*). En hij bad ook geregeld voor ze. Als u zulk een zorg en last voor uw kudde niet kent, ziet u uw bediening alleen als beroep, om geld te verdienen.

Wat houdt het in om *'rekenschap te geven'* van de zielen van mensen? Een *'rekening'* is een begrip uit de boekhouding. Als u een balans wilt opmaken, en aan de debetzijde bedragen de inkomsten 5000 euro en de uitgaven aan de creditzijde bedragen 4999 euro, dan is er iets mis. Het verschil is dan misschien maar 1 euro, maar ergens is er een fout ingeslopen. U moet die ene euro ook verantwoorden, want boekhouden is zeer accuraat werk. Rekenschap voor God afleggen betekent daarom dat u precies moet weten hoe het er met de kudde geestelijk voor staat. U moet hier heel serieus mee omgaan, omdat geestelijk leiderschap een veel serieuzere taak is dan het uitvoeren van een gecompliceerde operatie in een ziekenhuis. Er staan levens op het spel, die op reis zijn naar de eeuwigheid.

U bent verantwoordelijk voor de gelovigen in uw gemeente. U kunt hen niet geestelijk *maken*. Maar u moet er alles aan doen om hen tot een levende relatie met de Heere te brengen. Uw doel moet zijn: *"Hem verkondigen wij, terwijl we ieder mens terechtwijzen, en ieder mens onderwijzen in alle wijsheid, opdat wij ieder mens volmaakt zouden stellen in Christus Jezus."* (Kol. 1:28). U kunt hen niet voor afvalligheid bewaren, maar ze moeten wel door u voor afvalligheid gewaarschuwd worden.

Toen op een keer een jongeman in onze gemeente afvallig werd, was ik diep bedroefd en echt van streek. Ik vroeg aan de Heere waarom het was gebeurd en of er soms van mijn kant een fout was gemaakt. Misschien had ik iets over het hoofd gezien van wat er in zijn leven aan de hand was. Had ik hem een woord van waarschuwing of bemoediging kunnen geven? Ik veroordeelde mezelf, omdat ik ten aanzien van dit jonge leven voor God verantwoordelijk was.

Iedere keer als er iemand aan onze zorg ontvalt, moeten we onszelf beoordelen, maar we hoeven ons niet *veroordeeld* te voelen. We moeten de Heere dan vragen of Hij ons hiermee iets te zeggen heeft. We moeten satan niet de kans geven ons met veroordelingen te bestoken. We moeten er lering uit trekken voor de toekomst.

God kan ons dingen laten zien die ons menselijk verstand ons nooit kan laten zien. Als we op Gods stem letten, zal Hij ons van te voren al aanwijzingen geven om mensen die dreigen af te dwalen te benaderen. Het kan zijn dat Hij op een dag tegen ons zegt, zonder enige aanwijsbare reden, dat we iemand moeten bezoeken. Die ervaring heb ik wel gehad. Gewoonlijk heb ik geen idee waarom ik bij die persoon op bezoek ga, omdat God niet alle zonden en problemen van anderen aan mij openbaart. (Daar ben ik dankbaar voor, want ik wil mijn geest niet vergiftigen met gedachten over zonden van anderen). God zegt me dat ik met die broeder contact moet zoeken. Wat ik hem zeg kan hem helpen, hoewel ik niet op de hoogte ben van zijn probleem. En gewoonlijk weet ik zelfs niet dát ik hem help.

Als we er een gewoonte van maken naar God te luisteren, bestuurt Hij onze omstandigheden zo dat we met nooddriftige mensen in aanraking komen, met wie we dan een woord op het juiste moment kunnen spreken.

Als we op Gods stem letten, zal Hij ons van te voren al aanwijzingen geven om mensen die dreigen af te dwalen te benaderen.

Zó leefde Jezus, zoals we in *Jesaja 50:4* lezen. De Vader sprak elke dag tot Hem en gaf Hem woorden te spreken tot de vermoeiden. Zulk een geestelijk leider moeten we allemaal worden.

Toen ik bij de Marine zat, werden de uren dat we afwisselend dienst hadden 'de *wacht*' genoemd. Om de vier uur hadden we dienst, waarbij één officier de wacht hield en verantwoordelijk was voor het reilen en zeilen op het schip. Als ik op zee op wacht stond, van middernacht tot vier uur in de ochtend, moest ik, met drie andere, op 'de brug' staan (het bovenste deel van het schip). De rest van de bemanning sliep. Ik moest er op letten of andere schepen onze koerslijn zouden kruisen, en of het schip nog steeds op de juiste koers lag. Ik moest koerscorrecties uitvoeren, om het afdrijven door de wind en de golven te corrigeren. De veiligheid en de koers van het schip waren vier uur lang mijn verantwoordelijkheid. Ik kon me niet veroorloven tijdens mijn 'wacht' ook maar één minuut te slapen.

Als de Bijbel dus spreekt over 'de wacht houden' over anderen, dan is dat een heel serieuze zaak. U moet als geestelijk leider alert zijn om over de levens van anderen te kunnen waken, opdat u er zeker van kunt zijn dat ze niet verdwalen, afdrijven of verloren gaan.

In elk goed ziekenhuis doen artsen dagelijks hun ronde. Dan controleren ze de toestand van de patiënten. De artsen kijken niet alleen maar even oppervlakkig de ziekenzaal in om tot de conclusie

te komen dat alle patiënten er wel gezond uit zien. Nee, ze onderzoeken elke patiënt afzonderlijk. Wat doen echter veel voorgangers? Ze overzien 's zondagsmorgens de gemeente om tot de conclusie te komen dat het met iedereen in geestelijk opzicht wel goed gaat.

Maar er zijn veel mensen die er aan de buitenkant kerngezond uit zien, maar van binnen feitelijk heel ziek zijn, zowel in het ziekenhuis als in de gemeente! Mensen die er gezond uit zien, kunnen kanker hebben, waardoor hun inwendige organen worden aangetast. Misschien dat enkele mensen in uw gemeente, die er zo gelukkig uit zien en die in hun handen klappen en 'halleluja' roepen, ernstige problemen met hun gezin hebben.

Als een arts zijn patiënten één voor één onderzoekt, moet een geestelijke leider in zijn gemeente ook elke ziel één voor één 'onderzoeken' (*'de wacht houden'*).

De Bijbel spoort alle herders aan met deze tekst: *"Zorg ervoor dat u uw schapen goed kent, richt uw hart op de kudden."* (Spr. 27:23)

Als de gemeente groeit, is het enige wat een geestelijke leider kan doen om de wacht te blijven houden over de zielen die aan hem zijn toevertrouwd, het delegeren van zijn verantwoordelijkheid. Delegeer uw taken aan gelovige en trouwe mensen die dezelfde opleiding hebben gehad.

Als een arts zijn patiënten één voor één onderzoekt, moet een geestelijk leider in zijn gemeente ook elke ziel één voor één 'onderzoeken'.

Het is onmogelijk voor één man boven een bepaald aantal zielen voor elk gemeentelid afzonderlijk zorg te dragen. Persoonlijk denk ik dat het aantal niet boven de twaalf moet komen, omdat Jezus zoveel discipelen had. Geen enkele arts kan zorg dragen voor heel veel patiënten, hoe goed die arts ook is. We kunnen niet overal tegelijk zijn en we kunnen ook niet alles áán.

Zij die een apostolische taak hebben en die de verantwoordelijkheid voor veel gemeenten dragen, moeten weten hoe het in geestelijk opzicht met de oudsten in hun gemeenten gesteld is. Alleen als de oudsten geestelijk zijn, zijn de gemeenten geestelijk.

Helaas lijken de meeste voorgangers en oudsten op artsen die hun patiënten poliklinisch behandelen: ze geven alleen een recept en sturen de patiënten daarna weer naar huis. Ze horen nooit meer (en zijn er ook niet benieuwd naar) of hun patiënten het hebben gehaald, of dat ze zijn overleden!

Een geestelijk leider neemt zijn verantwoordelijkheid voor de zielen die hem zijn toevertrouwd hoe dan ook *heel serieus*.

Hoofdstuk 8

Verkondigend leven

Een geestelijk leider preekt met zijn *leven*, niet met zijn *intellect*.

Tijdens het *Oude Verbond* gebruikte God mensen in weerwil van hun onzedelijke levenswandel. Simson bevrijdde de Israëlieten zelfs terwijl hij in zonde leefde. De Geest van God bleef op hem rusten, ook al pleegde hij overspel. Gods zalving verliet hem alleen toen zijn haar werd afgesneden en daarmee het verbond met God verbroken werd.

David had vele vrouwen. Toch bleef de zalving van God op hem rusten en schreef hij zelfs Heilige Schrift.

De bediening tijdens het Nieuwe Verbond is echter totaal verschillend. Een bijbelgedeelte als 2 *Korinthe 3* stelt *dienstbaarheid* tijdens het Oude Verbond tegenover *bediening* tijdens het Nieuwe. In grote lijnen is dit het verschil:

- Tijdens het Oude Verbond *bestudeerden de priesters zeer nauwgezet de Wet* en onderwezen ze de mensen wat God in Zijn Woord zei.
- Onder het Nieuwe Verbond volgen we Jezus, Die Gods Woord vanuit Zijn *innerlijke leven en wandel* met Zijn Vader predikte.

Er ligt een groot verschil tussen preken met ons *leven* en preken vanuit onze *kennis*.

Als er in het leven van de meeste gelovigen in India oppervlakkigheid heerst, dan komt dat omdat het leven van hun geestelijke leiders oppervlakkig is. De mensen leven vleselijk omdat het leven van hun *geestelijk leiders*, hun gedachteleven, hoe hij met zijn vrouw omgaat, zijn kinderen en medewerkers, vleselijk is. Zulke geestelijk leiders geven alleen *informatie* door. Dat is een oudtestamentische bediening.

Elke predikant die alleen informatie doorgeeft, is een *oudtestamentisch* prediker.

Elke voorganger die alleen informatie doorgeeft, is een *oudtestamentisch* prediker. Het kan best zijn dat de informatie die hij doorgeeft *volkomen juist* is. Maar hij geeft met zijn *levenswandel* niets door, en daarom is hij *geen* dienstknecht van het Nieuwe Verbond. *De letter doodt, maar de Geest maakt levend*.

Tijdens het Oude Verbond gaf God Israël *wetten* om na te leven. Maar in het Nieuwe Verbond heeft God ons in de Persoon van Jezus een *Voorbeeld* gegeven. Zijn *LEVEN* is het Licht der mensen. Het Licht is nu geen dogma of leer, maar het eigen leven van Jezus dat door ons naar buiten toe wordt uitgedragen. Al het andere is duisternis, *ook al is het een Bijbelgetrouwe leer*.

Onder het Oude Testament was het licht Gods geschreven *Wet*, zoals we lezen in *Psalm 119:105*. Maar toen is het Woord 'vlees' geworden en werd Jezus Zelf het Licht der wereld (*Joh. 8:12*). Zijn leven was het Licht der mensen (*Joh. 1:4*). Maar Jezus zei Zijn discipelen dat Hij alleen het Licht der wereld kon zijn zolang Hij hier op aarde was (*Joh. 9:5*). Nu Hij naar de hemel is opgevaren, heeft Hij

ons in deze wereld gelaten om haar licht te zijn (*Matth. 5:14*). Wij hebben dus de grote verantwoordelijkheid dat licht *met ons leven* te laten zien.

Het gaat altijd op dat een gemeente precies zo wordt als voorganger en oudsten. In *Openbaring 2 en 3* zien we dat elk van de zeven gemeenten dezelfde boodschap van de Heere ontvangt als haar engel. Elke boodschap eindigt met de uitspraak dat de Geest hetzelfde tegen die gemeente zegt. Vleselijk gezinde engelen (oudsten) hadden ook een vleselijk gezinde gemeente. En geestelijk gezinde oudsten hadden een geestelijk gezinde gemeente. De engel van Laodicea was *lauw*, zijn gemeente was het ook. De engel in Filadelfia was *gelovig en trouw*, zo ook zijn gemeente.

In *Genesis 1* komt vaak het zinnetje '*naar hun aard*' voor. We lezen over bomen die fruit naar hun aard dragen, planten die zaad naar hun aard dragen, vissen en vogels naar hun aard, beesten, kruipend gedierte en vee naar hun aard (*verzen 11, 12, 21, 25*).

God schiep Adam *naar Zijn Beeld en gelijkenis* (*Gen. 5:1*). Maar Adam verwekte een zoon naar zijn eigen beeld (*Gen. 5:3*) Hij kon geen zoon naar Gods Beeld en gelijkenis verwekken. Hij kon alleen een zoon 'naar zijn aard' verwekken.

Ook in geestelijk opzicht verwekken we kinderen naar ons beeld. Als we intellectueel zijn ingesteld, zullen we door onze bediening mensen verwekken die ook zo gaan denken. Als we een geldwolf zijn, zullen we geldwolven voortbrengen. Anderzijds, als we de gestalte van een dienstknecht hebben, zullen onze geestelijke kinderen ook dienstbaar worden.

Daarom is het vanaf het allereerste begin belangrijk er zeker van te zijn dat u in uw gemeente discipelen en geen bekeerlingen maakt.

Toch is het, in een uitzonderlijk geval, mogelijk dat een broeder zich ontworstelt aan het vleselijke voorbeeld van zijn geestelijke leiders, en zelf op zoek gaat naar God en geestelijk gezind wordt, al gebeurt dat maar *zelden*. Over het algemeen gedragen de meeste gelovigen zich als schapen die blindelings hun herder volgen, waar hij ook heen gaat. *De mensen worden als hun voorganger!* En als zowel herder als schapen blind zijn, zullen ze allemaal in de gracht vallen.

Denk er aan dat de gelovigen van uw gemeente naar buiten treden en daarmee ook anderen 'naar hun aard verwekken'. En dan krijgt u *kleinkinderen* naar uw aard! U kunt dus beter nú goed bedenken wat voor soort *kinderen* u wilt verwekken, want dat eindigt pas met de wederkomst van Jezus.

Daarom is het vanaf het allereerste begin belangrijk er zeker van te zijn dat u in uw gemeente *discipelen*, en geen *bekeerlingen* maakt. Om dat te kunnen doen, moet u zelf een discipel zijn. U moet uw *leven* aan anderen kunnen doorgeven.

Bekeerlingen treden naar buiten en maken andere bekeerlingen, die op hun beurt ook weer bekeerlingen maken. Die bekeerlingen begrijpen de boodschap van redding, maar ze kennen geen verlangen om de Heere te volgen. Ze hebben wel de kennis, maar niet het *leven*. Maar als u discipelen maakt zullen zij, wanneer ze naar buiten treden, meer *discipelen* maken. Het doorgeven van uw leven aan anderen is dus van levensbelang.

In het Oude Testament was de tabernakel een beeld van de gemeente. Zoals u weet had die tabernakel drie afdelingen: een voorhof, het Heilige en het Heilige der Heiligen (waar God woonde). De mensen in de voorhof symboliseren de gelovigen van wie alleen de zonden zijn vergeven. Ze nemen geen enkele verantwoordelijkheid in hun gemeente. Ze komen naar de samenkomsten, luisteren naar de boodschap, doen geld in de collectezak, breken het brood en keren huiswaarts. De mensen in het Heilige zijn zij die hun gemeente op één of andere manier proberen te dienen, zoals de Levieten de kandelaar aanstaken en wierook op het altaar legden. Maar in het Heilige der Heiligen zijn zij die het Nieuwe Verbond binnengaan, gemeenschap zoeken met God en de andere discipelen als één Lichaam. Ze spreken met hun leven en bouwen de Ware Gemeente, de Gemeente die aan haar doel beantwoordt, een Gemeente die strijd levert met satan en die het Lichaam van Christus rein houdt. In veel gemeenten echter ontbreekt het aan zo'n *harde kern*.

In elke gemeente, in de beste en de slechtste, zijn de mensen uit het voorhof van eenzelfde soort: hypocriet, werelds, liefhebbers van zichzelf, gierig en gesteld op gemak en plezier. Maar een goede gemeente heeft een harde kern van Godvrezende geestelijk leiders. Die kern bepaalt welke kant de gemeente op gaat.

De kern begint meestal met twee mannen die in geestelijk opzicht samen één zijn geworden. God is hen nabij, en de kern begint in omvang en eenheid te groeien. Ook het menselijk lichaam begint met twee verschillende cellen, die in de baarmoeder tot een eenheid samensmelten. Als een klein embryo gaat groeien, blijven de cellen een eenheid vormen. Maar als enkele cellen uit elkaar zouden vallen, betekent dat het einde van de baby!

*Een goede gemeente heeft een
harde kern van godvrezende
geestelijk leiders.*

Precies zo gaat het er aan toe bij de opbouw van een plaatselijke gemeente, waarmee het Lichaam van Christus kenbaar wordt. Als de kern uit elkaar valt, betekent dat het einde van de Ware Gemeente, ook al blijft het instituut kerk als zodanig voortbestaan!

Hebreeën is een boek in het Nieuwe Testament dat de verschillen tussen het Oude en Nieuwe Verbond tegenover elkaar zet. Helaas wordt het boek *Hebreeën* door weinig christenen gelezen. *Romeinen*, *Efeze* en *Filippenzen* zijn veel gelezen boeken, maar *Hebreeën* niet! Dat komt omdat *Hebreeën* vol is van *vlees* in plaats van *melk*, en bij de meeste gelovigen zijn de 'tanden' nog niet doorgelopen. Het zijn nog zuigelingen. De allereerste zin in *Hebreeën* zegt dat God in het verleden door profeten sprak, maar dat Hij nu door Zijn Zoon heeft gesproken. Het Oude Verbond was voor het grootste deel een openbaring van Gods geboden: "Gij zult" en "Gij zult niet". Maar het Nieuwe Verbond is een openbaring van het LEVEN van God door Zijn Zoon.

Daarom zond de Vader Jezus als klein Kind naar de aarde. Het zou voor God geen probleem zijn geweest Jezus als volwassen Man naar de aarde te sturen. Maar Hij kwam als een zuigeling, opdat Hij vanaf Zijn kindertijd dezelfde dingen kon ervaren als wij, en dezelfde verzoeken onder ogen moest zien waar wij mee hebben te maken.

Maar de meeste gelovigen denken alleen aan de drie en een half jaar van zijn arbeid en aan Zijn dood op Golgotha.

Ik denk dat het juist is om te stellen dat 99% van de gelovigen er nooit aan denkt hoe Jezus leefde toen Hij dertig jaar in Nazareth woonde. Ze overdenken Zijn *geboorte*, die elk jaar wordt gevierd. Ze overdenken Zijn *dood en opstanding*, die ook elk jaar worden herdacht. En ze denken aan de *wonderen* die Hij verrichtte. En dat is dan alles.

Bijna niemand overdenkt het *overgrote* deel van het leven van Jezus. De tijdsbestek dat Hij arbeide besloeg maar 10 % van Zijn aardse leven, 3 ½ jaar op 33 ½ jaar. En Zijn geboorte en Zijn dood waren gebeurtenissen die elk op één dag plaatsvonden. Het overgrote deel van Zijn leven was de dertig jaar die Hij in Nazareth doorbracht. Al Zijn bedieningen en al Zijn arbeid waren gegrond op deze dertig jaren. Het duurde dertig jaar om de preken, die Hij tijdens Zijn rondwandeling uitsprak, te kunnen voorbereiden. Hij sprak de *Bergrede* niet uit zoals voorgangers tegenwoordig hun preek voorbereiden: op een bureaustoel in hun studeervertrek, met boeken en concordanties om te raadplegen en dat terwijl ze hun aantekeningen maken en alles in drie gepaste punten verdelen, die allemaal met dezelfde letter beginnen! Nee; die preek kwam voort uit Zijn leven. Hij deed er dertig jaar over om die voor te bereiden. Daarom was die preek zo krachtig en daarom verwonderden de mensen zich over het gezag waarmee Hij sprak (*Matth. 7:28-29*).

*In het Nieuwe Verbond
hebben we een bron van water in
ons binnenste ontvangen (het
Leven van Jezus Zelf).*

We lezen dat God tijdens het Oude Verbond alleen op bepaalde dagen tot Jeremia sprak. Wat God tegen hem zei, dicteerde Jeremia aan Baruch die alles nauwkeurig opschreef. Op dezelfde wijze sprak God tot Ezechiël alleen op bepaalde tijden en zei tegen hém wat hij weer tegen het volk van Juda moest zeggen. En Ezechiël ging heen en gaf die woorden nauwgezet aan het volk door. En dat was

goed. Als we vandaag zulk een prediking zouden hebben, zou dat geweldig zijn!

Maar het *Nieuwe Verbond is zelfs nog beter!* God sprak niet alleen *op bepaalde dagen* tot Jezus, zoals Hij had gedaan bij de profeten van het Oude Testament. God sprak *elke dag* tot Jezus en Jezus sprak *elke dag* vanuit Zijn leven tot de mensen. Zijn bediening en arbeid vloeiden voort uit Zijn leven. Dat is de betekenis van *“Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien”* (*Joh. 7: 38*).

In het licht hiervan is het goed uzelf af te vragen of u in uw gemeente *nieuwtestamentische* discipelen verwekt of *oudtestamentische* bekeerlingen. Het antwoord hangt af van de vraag of u zélf een nieuwtestamentische of oudtestamentisch dienstknecht bent!

De oudtestamentische profeet was alleen *boodschapper*. Om een boodschap door te kunnen geven heeft u alleen een goed geheugen nodig. Maar in het Nieuwe Testament geeft God ons geen boodschap, maar *Zijn Leven* om aan anderen door te geven. Dus u hebt geen goed *geheugen* nodig, maar een goed leven, *een aan God gewijd leven*.

Laat me een voorbeeld geven. Als u water uit de kraan opvangt (een boodschap van God krijgt) en dat uitgiet, dan is dat een beeld van de oudtestamentische bediening. Dan gaat u terug en vangt nog wat meer water uit de kraan op (krijgt een andere boodschap van God), en giet ook dat uit.

Maar in het Nieuwe Verbond hebben we een bron van water in ons binnenste ontvangen (het leven van Jezus Zelf). Dat leven stroomt zonder ophouden uit ons naar buiten. We hoeven dus niet iedere keer naar God te gaan om een boodschap te *krijgen*. *Hij heeft ons tot een boodschap gemaakt*. Ons leven op zich is de boodschap die we uitspreken!

De meeste geestelijk leiders hebben een 'gietende' bediening. Sommigen hebben al gietend niets te geven, anderen hebben weer wel iets te geven. Maar ze doen het nog steeds gietend, waardoor ze beiden droog komen te staan.

Jezus zei tegen de vrouw in Samaria dat Hij een Bron van *eeuwig leven* in haar zou planten die uit haar zou blijven stromen. (Eeuwig leven betekent het leven van God Zelf).

De Heere verlangt ernaar dat niet alleen een boodschap, maar *dit leven* uit ons binnenste stroomt. *Dat is nieuwtestamentische verkondiging*.

Hoofdstuk 9

Dienstbaar door de kracht van God

**Een geestelijk leider verricht al zijn arbeid *door Gods wil, Gods kracht en tot heerlijkheid van God.*
Daarom zal het worden gelouderd als goud, zilver en kostbare stenen (1 Kor. 3:12-16).**

In 2 Korinthe 3:5-6 zegt Paulus dat we nooit een dienstknecht van het Nieuwe Verbond kunnen worden, of God moet ons toerusten en geschikt maken. God maakt een geestelijk leider geschikt om Zijn Gemeente te dienen; hij kan zich niet op zijn arbeid beroemen alsof het zijn eigen werk was.

Waarlijk, het is Gods leven dat door óns heen stroomt en anderen tot zegen is; we kunnen onszelf er niet op beroemen, want we hebben het niet zelf tot stand gebracht!

Ik heb bijvoorbeeld een cake meegebracht die iemand anders heeft gebakken. Ik deel die cake uit en jullie waarderen dat en zeggen: “Broeder Zac, wát een heerlijke cake!” Ik zou zelfs niet in de verleiding komen trots te zijn, *want ik heb die cake niet gebakken!* Ik deelde alleen maar uit wat een ander had gebakken. Als ik hem zelf had gebakken, zou ik trots zijn en denken dat ik iets goeds had gedaan. Maar hoe kan ik mezelf prijzen voor iets dat iemand anders bakte?

Zo kunnen we er achter komen of wat we aan andere mensen doorgeven *door God in ons is gewerkt, of dat het ons eigen maaksel is.* Zijn we trots op onszelf als geestelijk leider (de cake)? Dan is de bediening ons eigen maaksel (cake)! God kwam er niet aan te pas. Als het Gods werk was, kunnen we er met geen mogelijkheid trots op zijn.

Denkt u dat de discipelen van Jezus zichzelf konden prijzen voor de broden en vissen, die ze aan de menigte doorgaven? Nee, zelfs de jongen die zijn middagmaal aan Jezus gaf kon zich daar niet op beroemen. De discipelen *deelden alleen uit* wat Jezus had gemaakt.

Prijs God dat we alleen maar in het distributiecentrum werken, en niet op de productieafdeling.

Prijs God dat we alleen maar in het *distributiecentrum* werken en niet op de *productieafdeling*. Daarom kunnen we altijd volkomen rust hebben. De werkdruk ontstaat alleen als we moeten produceren, niet als we moeten uitdelen! Natuurlijk, tijdens het uitdelen kunnen we vermoeid raken, maar er is geen werkdruk. Onze bekwaamheid is uit God. We weten dat we zelf niets waardevols kunnen maken, dus proberen we het zelfs niet eens.

Bedenk dat alles wat u zonder de hulp van de Heilige Geest tot stand brengt, mensenwerk is, zonder eeuwigheidswaarde. U mag dan wel zonder gebed preken en veel voor elkaar krijgen, zonder om de hulp van God verlegen te zijn en zonder de kracht van de Heilige Geest. U mag dan wel veel menselijke capaciteiten hebben en daarmee kunt u heel veel doen. Maar eenmaal komt u erachter dat het in Gods ogen niet meer dan hout, stro en stoppelen was.

U kunt van uzelf denken dat u iets goed kunt overbrengen omdat u mensen in hun gemoed kunt raken. Maar kijk eens naar popsterren die emoties bij mensen losmaken. Zij kunnen beter emoties bij mensen losmaken dan voorgangers! Maar het is allemaal valse emotie, zonder inhoud.

U bent misschien een intellectueel die het brein van mensen tot denken aanzet en hen urenlang in de ban van uw redevoering houdt. Dat is ook menselijk handelen. U kunt dit doen zonder een aan God gewijd leven uit te dragen.

Wat u als geestelijk leider zonder de hulp van de Heilige Geest presteert, verdwijnt mét deze wereld. Daar kunt u absoluut zeker van zijn. Ik weet niet of u mij gelooft. Maar als u mij gelooft, verspilt u uw tijd niet meer met het gebruiken van een werkwijze die zijn wortels heeft in menselijk handelen.

Ik wil niet iets opbouwen dat de eeuwigheid niet kan verduren; daar wil ik mijn tijd niet aan verspillen. Ik wil dienstbaar zijn met de kracht die God geeft. Onze bekwaamheid is uit God.

In de tijd van Jezus waren de Farizeeën de belangrijkste Bijbelgeleerden. Ze waren heel principieel in hun leer, in tegenstelling tot de Sadduceeën. Dat kunnen we weten omdat Jezus Zelf de juistheid van hun dogma's bevestigde door tegen Zijn discipelen te zeggen dat ze alles wat de Farizeeën leerden, moesten doen (*Matth. 23:3*). Deze Farizeeën waren in die tijd de vooraanstaande professoren aan de

Iedere keer als u preekt, plant u een zaadje. Als wat u plant niet van God komt, zal het op een dag uitgetrokken worden.

Bijbelscholen. Gamaliël was de rector magnificus van de theologische faculteit die Saulus van Tarsen in Jeruzalem bezocht. Veel van deze Farizeeën hadden een leidinggevende functie bij hun zendingswerk. Jezus sprak over hen als mensen die stad en land afreisden om proselieten te maken (*Matth. 23:15*). Dat moet met opoffering en toewijding gepaard zijn gegaan.

Toch lezen we dat Jezus het overgrote deel van zijn arbeid besteedde aan confrontaties met deze principieële professoren in de theologie en leiders van de zending! We moeten eens nagaan waarom. Want als we dat niet doen, is het mogelijk dat we precies zo zijn als zij. En dan zullen we ook voortdurend de Heere tegen hebben!

Deze leidlieden stelden altijd de vraag waarom Jezus en Zijn discipelen dít *wel* deden, en dát *niet*. Ze hielden Jezus altijd hun tradities voor en verwezen naar overtredingen die Jezus en Zijn discipelen zouden hebben begaan.

Deze houding kwam ik ook zo vaak tegen bij 'gelovigen' die kritiek op mij hadden. Ze ondervroegen me over een zinnetje of een woordje dat ik bezigde. Ze lijken op iemand "*Die is verwaand, en niets weet, maar heeft een ziekelijke neiging tot twistvragen en woordenstrijd. Daaruit komen voort: afgunst, ruzie, lasteringen en kwaadaardige verdachtmakingen*" (*1 Tim. 6:4*). Paulus zei juist tegen Timotheüs dat hij dat moest zien te vermijden. Maar ze lijken er zelf niet over in te zitten dat ze een aan God toegewijd leven missen! Ze doen me denken aan mensen die de vingers van een overledene tellen, om te zien of alle vingers er aan zitten! En als er maar één vingernagel ontbreekt, maken ze daar veel ophef over!

Ik ontmoet liever een levend mens die vijf vingers mist, dan een overledene die al zijn vingers heeft, met nagels en al! Veel theologen kunnen het theologisch gezien volkomen bij het juiste einde hebben, maar ze hebben *gelijk* terwijl ze *dood* zijn! Ik werk liever samen met een broeder die een verkeerde visie op de doop heeft maar vervuld is van de Heilige Geest, dan met iemand die op de juiste wijze is gedoopt, maar morsdood is!

Begrijp me nu niet verkeerd! Ik heb mijn hele leven als christen leerstellingen heel belangrijk gevonden. Ik ben bij veel christelijke groeperingen weggegaan omdat daar niet de *volle* raad Gods werd verkondigd. Dus leerstellingen zijn waardevol voor me. Maar wat ik probeer te zeggen, is dat een *geestelijke levenswandel* veel belangrijker is.

Een dag nadat Jezus de Farizeeën had terechtgewezen, kwamen zijn discipelen bij Hem en vroegen Hem: *“Weet U wel, dat toen de Farizeeën dit woord hoorden, zij er aanstoot aan namen?”* Jezus zei tegen hen dat ze zich niet moesten storen aan deze Farizeeën, omdat ze blinde leidlieden der blinden waren en *“Elke plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgetrokken worden”* (Matth. 15:12-13).

Ik wil dat u over deze laatste uitspraak even nadenkt. Iedere keer als u preekt, plant u een zaadje. Als wat u plant niet van God komt, zal het er op een dag uitgetrokken worden.

Onze bediening heeft eeuwigheidswaarde als we het doen met de bekwaamheid die door de Heilige Geest wordt gegeven. Maar als we zonder bidden onze arbeid voor God doen, zonder op God te steunen in hulpeloze afhankelijkheid en zonder de hulp van de Geest, dan zal het eenmaal met wortel en tak worden uitgeroeid.

Maar als we zonder bidden onze arbeid voor God doen, zonder op God te steunen in hulpeloze afhankelijkheid en zonder de hulp van de Geest, dan zal het eenmaal met wortel en tak worden uitgeroeid.

Voor veel aspecten van onze bediening hebben we de kracht van de Heilige Geest niet nodig; alleen genoeg geld en een goede administrateur.

Als u bijvoorbeeld een christelijke conferentie gaat organiseren, moet er veel werk worden verzet. Er moet een ruimte worden afgehuurd, de uitnodigingen moeten de deur uit, onderkomens moeten worden geregeld, er moeten afspraken met de catering worden gemaakt, enzovoort. Maar dat kan allemaal worden gedaan door een goede administrateur die zelf geen gelovige hoeft te zijn. Bij seculiere conferenties is de organisatie eigenlijk veel beter geregeld dan bij de meeste christelijke conferenties.

Maar het deel van de Woordverkondiging tijdens een christelijke conferentie blijft tot in eeuwigheid, en juist dat moet worden gedaan met de zalving van de Geest!

Ik vind een goede organisatie noodzakelijk en belangrijk. Dat is nodig, wil de conferentie een succes worden. Maar bedenk dat wat over de eeuwigheid gaat alleen kan en moet worden gedaan door de kracht van de Heilige Geest.

Laten we het eens toepassen op onze eigen bediening. We kunnen ons afvragen welk deel daarvan we kunnen beschouwen als het resultaat van menselijke oefening en vaardigheden. Misschien zijn we, als we heel eerlijk zijn, verbaasd over het antwoord.

Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde, tot in alle eeuwigheid. Ook nu weerstaat Hij professoren aan een theologische faculteit en leidinggevendenden binnen het zendingswerk, die *kennis zonder leven* hebben. Zij geven hun kennis door zonder de zalving van de Heilige Geest. De apostelen raakten in hun dagen met zulke mensen in conflict; en *als we wandelen in de voetstappen van Jezus* zullen wij in onze tijd ook met zulke mensen in conflict komen.

Ik wandel liever met de Heere en neem de conflicten die daarmee gepaard gaan voor lief, dan dat ik zulke mensen tevreden stel en de Heere erger. Ik heb me er eigenlijk al op voorbereid, als het nodig is, met de *hele wereld* in conflict te komen, mocht dat de prijs zijn om de Heere te behagen “*Want ben ik nu bezig mensen te overtuigen, of God? Of probeer ik mensen te behagen? Als ik immers nog mensen behaagde, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn*” (Gal. 1: 10).

Laten we voor wat betreft onze bediening wandelen in afhankelijkheid van God, terwijl we voortdurend verlangen naar de zalving van de Heilige Geest.

Hoofdstuk 10

Geestelijk gezag uitoefenen

Een geestelijk leider oefent geestelijk gezag uit.

De menigte was verwonderd over de onderwijzing van Jezus, omdat ze het verschil zagen tussen de manier waarop Hij sprak en de manier waarop de Farizeeën hen hadden onderwezen. De Farizeeën hadden heel veel kennis. Jezus had zelfs meer kennis dan zij. Maar de toehoorders kwamen juist onder de indruk van Zijn gezag, niet van Zijn kennis (*Matth. 7:29*).

Als we in onze bediening kennis zonder geestelijk gezag hebben, lijken we precies op de Farizeeën. Achter de woorden die Jezus sprak, stond God. Dat is spreken met geestelijk gezag.

Jezus zei in Johannes 15:26-27 tegen Zijn discipelen, dat de Heilige Geest met hen zou medegetuigen. Dat hield in dat als ze predikten, de Heilige Geest achter hun woorden stond. Het is zeker ook mijn voortdurende wens voor wat betreft mijn eigen bediening. Als ik van Jezus getuig, moet de Heilige Geest ook met mij medegetuigen. Hij moet tot de harten van mijn toehoorders zeggen: "Luister hier naar. Dit komt van God". Dan spreek ik met Goddelijk gezag. Maar als ik alleen een zuiver getuigenis van Jezus geef, zonder dat de Heilige Geest er in mee komt, kan ik dat doen zonder het gevaar voor

Als ik van Jezus getuig, moet de Heilige Geest ook met mij medegetuigen.

ketter te worden uitgemaakt. Mijn leerstellingen blijven allemaal Bijbels. Maar toch verkondig ik in plaats van het leven nog steeds de dood.

We kunnen op allerlei manieren geestelijk gezag uitoefenen. Het kan op een *menselijke* manier, op een *religieuze* manier en op een *geestelijke* manier. Tussen die drie is veel verschil. Het gezag van Jezus was noch menselijk, noch religieus. Hij sprak en handelde nooit als een aards koning of als de religieuze leidlieden van Israël. Zijn gezag was Goddelijk en geestelijk.

Een goed voorbeeld van menselijk gezag is de invloed die filmsterren en popmuzikanten hebben. Kijk eens hoe mensen hen vereren en met hen dwepen, terwijl ze helemaal uit hun dak gaan. Mensen staan urenlang in weer en wind om maar een glimp van hen op te vangen. Ze hebben grote invloed op mensen. Zij gebruiken hun menselijke talenten om de baas te spelen over verstand en emoties van mensen. En daar betalen de mensen nog voor ook! Dit soort gezag wordt bij veel voorgangers eveneens aangetroffen. Hier is sprake van de kracht van diepe emoties, niet van die van de Heilige Geest.

Een andere manier om menselijk gezag uit te oefenen, is door middel van geld. De wereld wordt tegenwoordig niet geregeerd door mensen met wapens, maar door mensen met *geld*. Geld speelt een zeer belangrijke rol bij oorlogen en verkiezingen. In elk land moeten, om te kunnen groeien, de zakelijk lobbyïsten de politiek leiders te vriend houden. En de politiek leiders moeten op hun beurt de zakelijk lobbyïsten te vriend houden om aan geld en macht te komen. Geld vertegenwoordigt dus enorm veel macht. En deze macht wordt binnen het gemeentelijk leven ook op uitgebreide schaal

toegepast. Geld heeft zeker goede kanten, maar omdat geld samengaat met macht richt het ook veel schade aan.

Als de christelijke bediening binnen een gemeente wordt beheerst door de macht van het geld, kan het *nooit geestelijke arbeid* zijn. Jezus stelt geld en God direct tegenover elkaar. Hij zegt dat God en de mammon (materialisme) de enige twee meesters in deze wereld zijn die strijden om de aandacht van de mensen (*Luk. 16:13*).

Als een geestelijk leider gezag uitoefent met het geld van anderen, dan is het geen geestelijk gezag. Zowel in de wereld als in het kerkelijk leven heeft degene met het meeste geld het voor het zeggen. Mensen zwichten voor iemand met geld. Ze stemmen in met alles wat u zegt en doen alles wat u zegt, als u maar betaalt! Dit gaat zeker op in de wereld, maar net zo goed binnen christelijke organisaties en stichtingen.

Bijna elke voorganger wordt beïnvloed door een kerkenraad of kerkbestuur, want die bepaalt de hoogte van zijn salaris. Die voorganger durft de kerkenraad of het kerkbestuur niet te tegen te spreken! Meestal zitten de rijkste mensen van de gemeente in de kerkenraadsbank. En meestal komen deze rijke mensen *het meest in aanmerking voor een berisping*. Maar hoe kan een voorganger hen berispen als ze hem 'omkopen'? Dat is niet mogelijk. Hij moet deze rijke mensen wel precies naar de mond praten. Als ze zich aan hem storen, zullen ze zijn jaarlijkse salarisverhoging inhouden; en dat brengt hem wel op andere gedachten. Hij denkt aan zijn arme gezin dat dan in moeilijkheden zal komen. Hij moet zijn gerieflijke pastorie verlaten en hij kan zijn kinderen niet meer naar die goede school laten gaan. Met zulke gedachten haalt hij snel bakzeil: hij houdt zich stilzwijgend aan de officiële gedragslijn! Dat is de belangrijkste reden dat we tegenwoordig nog nauwelijks profeten in India hebben. Bijna elke voorganger is ten prooi gevallen aan de verleidingen van het geld. Kunnen zulke voorgangers ooit geestelijk gezag uitoefenen?

In onze christelijke bediening voor God moeten we heel huiverig zijn voor de macht van het geld, want het kan ons van onze geestelijke macht beroven.

Tegen broeders die geestelijk gezag over anderen uitoefenen wil ik dit zeggen: als u door middel van geld mensen naar u wilt laten luisteren, oefent u geen geestelijk gezag uit.

Jezus onderwierp niemand met geld aan Zijn gezag. Niemand van Zijn discipelen volgde Hem om geld, want Hij had hun geen rijkdom te geven. Hij beloofde hen in deze wereld geen pensioen, maar alleen beproeving, rampspoed en lijden. Hij leerde hen eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid te zoeken, en zei hen dat de dingen die ze voor dit leven nodig hadden (precies genoeg kleding en voedsel) hun zouden worden toegeworpen door hun Hemelse Vader.

Jezus stuurde Zijn discipelen er zonder geld op uit om aan deze wereld het Evangelie te brengen, opdat deze discipelen nooit iemand konden lokken (of aan hun gezag onderwerpen) door middel van geld. Toch evangeliseerden ze in hun wereld veel beter dan wij hebben gedaan met al ons geld en snufjes en onze vele conferenties over evangelisatie.

In onze christelijke bediening voor God moeten we heel huiverig zijn voor de macht van het geld, want het kan ons van onze geestelijke macht beroven.

Een andere macht is die van muziek, ook daar moeten we voor op onze hoede zijn. Door rockmuziek weten mensen helemaal niet meer wat ze doen, en het kan hen zelfs tot zelfmoord aanzetten. Macht komt in huidige wereld in allerlei vormen voor. We moeten er voor waken dat we die macht niet verwarren met geestelijke macht. Als we niet het verschil zien tussen geestelijke kracht en de kracht van diepe emoties, denken we snel ten onrechte dat onze christelijke bediening een succes is.

Sommigen van ons gebruiken in plaats van de macht van geld of muziek wellicht *intellectuele* macht. Dat is ook menselijke macht, wat totaal iets anders is dan geestelijk gezag. We kunnen proberen mensen te imponeren met onze kwaliteiten en geleerdheid, met het doel dat ze naar ons luisteren! Misschien heeft u zoveel theologische kennis paraat dat u de grondbetekenis van de Griekse woorden die Petrus in zijn brieven gebruikte kunt verklaren; betekenissen die Petrus zelf niet kende!

Maar een geestelijk man onderwijst de Bijbel op een heel andere manier, en er vloeien heel andere dingen uit voort. Men kan de Bijbel door menselijk intellect onderwijzen, of door de kracht van de Heilige Geest. En deze twee manieren verschillen enorm van elkaar, ook wat betreft de uitkomst.

De huidige gemeenten hebben het meest behoefte aan *waarneembaar* geestelijk gezag bij hun leidlieden. Er is een groot verschil tussen *geestelijk gezag* en *religieus gezag*. Tegenwoordig komen we in het kerkelijk leven meestal religieus gezag tegen: krachtig leiderschap zwaait de scepter over de kudde.

Het is nooit Gods plan geweest dat een plaatselijke gemeente zou functioneren als een *democratie*, waarbij iedereen zijn eigen stem heeft om geestelijk leiders te kiezen. Noch is het Gods bedoeling geweest dat zij zou functioneren als een *dictatuur*, waarbij een krachtig geestelijk leider de scepter zwaait over de arme gelovigen en hen tot gehoorzaamheid dwingt.

Wij zijn geroepen het Lichaam van Christus op te bouwen, niet ons eigen koninkrijkje. Dat is geestelijk gezag.

Als we Gods Woord brengen, kunnen we gemakkelijk macht over mensen krijgen. Mensen waarderen onze bediening, want het is hen tot steun. Dan kunnen we in de ogen van onze bewonderaars gemakkelijk een *kleine god* worden. Daar moeten we altijd zeer huiverig voor zijn. We

mogen nooit ons als gave ontvangen gezag over anderen aanwenden in ons eigen voordeel. We moeten nooit proberen ons te mengen in het leven van mensen. Als ze erg aan ons hangen, moeten we hen, voor hun eigen bestwil en hun geestelijke groei, vriendelijk aansporen de Heere te zoeken. Wij zijn geroepen het Lichaam van Christus op te bouwen, niet ons eigen 'koninkrijkje'. Dat is geestelijk gezag.

De Heere had zoveel geestelijk gezag aan Paulus gegeven, dat hij iemand van de gemeente te Korinthe kon overgeven aan satan, tot verderf van het vlees, opdat zijn geest behouden mocht worden (1 Kor. 5:5). De man werd later verlost en keerde vol berouw terug naar de gemeente. Paulus was de grondlegger van die gemeente en hij had een geestelijk gezag dat voor niemand anders is weggelegd. De apostelen hadden Goddelijk gezag, door de Heere gegeven om mensen op te

bouwen. Dit is het soort *liefhebbend* gezag dat wij ook nodig hebben. Vele malen zien we in het leven van de apostel Paulus dit soort geestelijk gezag. Voor ons is dat een ontzagwekkend moeilijke taak.

Toen de discipelen Jezus drie en een half jaar van zeer nabij meemaakten, zagen ze dat Hij totaal anders was dan de leidslieden en predikers die zij in hun synagogen hadden gezien. Ze hadden nog nooit iemand ontmoet die leefde en sprak als Hij. Hij had *gezag* in Zijn leven en in Zijn bediening. Totdat ze Jezus ontmoetten, dachten ze dat hun priesters en oversten in de synagogen geestelijk gezag lieten zien. En als ze Jezus nooit hadden ontmoet, zouden deze priesters en oversten hun voorbeeld zijn. Maar nu hadden ze een nieuw Voorbeeld om na te volgen.

Wat onze jonge mensen nodig hebben, is een beter voorbeeld om na te volgen. Het is aan ons, mannen met geestelijk gezag, zo'n voorbeeld te zijn.

Hoofdstuk 11

Van alle angst bevrijd

Een geestelijk leider neemt geen beslissingen op grond van angst voor mensen of dingen.

Ik heb in mijn voorkamer een grote wandtekst hangen, waarop staat: *“...Daarvoor mag u niet bevreesd zijn en niet schrikken. De HEERE van de legermachten, Hem moet u heilig achten, Hij is uw vrees en Hij is uw verschrikking” (Jes. 8:12-13)*. Dat vers is me de afgelopen vijftientig jaar enorm tot steun geweest.

Ik wil met u delen wat ik, door ervaring, van de Heere over *angst* heb geleerd.

Allereerst heb ik geleerd dat angst voor mensen of dingen het belangrijkste wapen uit satans wapenkamer is.

In de tweede plaats heb ik geleerd dat ik me niet veroordeeld behoef te voelen als er soms angstgevoelens bij me opkomen, want ik ben nog altijd een mens van vlees en bloed. We moeten hier realistisch en eerlijk over zijn. De apostel Paulus was heel eerlijk toen hij toegaf dat er soms *‘van binnen vrees’* was (2 Kor. 7:5).

In de derde plaats heb ik geleerd (en dat is het belangrijkste) dat *als ik angst ervaar, ik nooit op grond van die angst een beslissing moet nemen*. Mijn beslissing moet ik altijd nemen in geloof en vertrouwen op God, juist het tegenovergestelde van angst en vrees. En zo heb ik al vele jaren lang geprobeerd te leven. En God heeft me geholpen en me geweldig bemoedigd.

Het belangrijkste wapen uit satans wapenkamer is angst voor mensen of dingen.

Ik begrijp nu waarom Jezus zo vaak zei: *“Vreest niet, vreest niet, vreest niet”*. Dat is net zo belangrijk als de nadruk die het Nieuwe Testament legt op: *“Zondig niet, zondig niet, zondig niet”*.

Jezus keerde zich altijd tegen de *zonde* en Hij keerde zich altijd tegen *angsten*. Hij zei ons dat we alleen God moesten vrezen, en niemand anders (Matth. 10:29). Dit is een belangrijke les die we ons moeten eigen maken: een geestelijke leider moet nooit een beslissing nemen die door angst wordt ingegeven.

Een ander vers dat ik al vele jaren in mijn zitkamer heb hangen is Galaten 1:10: *“Want ben ik nu bezig mensen te overtuigen, of God? Of probeer ik mensen te behagen? Als ik immers nog mensen behaagde, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn”*.

Als u probeert mensen te behagen, kunt u nooit een dienstknecht van God zijn. En ik zeg u dat het niet gemakkelijk is om daarvan vrij te komen.

Veel verslaggeving van christelijke arbeid vanuit India naar het Westen is in principe bedoeld om mensen daar onder de indruk te brengen, zodat ze een project hier financieel gaan steunen. U moet uw motieven goed afwegen als u een verslag over uw arbeid schrijft.

Zo worden ook heel veel preken voorbereid met als doel mensen onder de indruk te brengen en te behagen. Maar iemand die dat met zijn preken wil bereiken, kan nooit een dienstknecht van Christus zijn. Het is niet moeilijk om een groep gelovigen in uw gemeente, die nog niet tot volwassenheid in het geloof zijn gekomen en geen onderscheidingsvermogen hebben, te laten denken dat u een groot man van God bent. Maar u kunt God niet voor de mal houden en u kunt de duivel geen rad voor ogen draaien. Zowel God als de duivel weten precies wat uw innerlijke beweegredenen zijn.

Als u diep in uw hart vreest dat iemand u ooit op één of andere manier kwaad zal doen als u hem ergert, zult u altijd proberen het hem naar de zin te maken. Dan kunt u nooit een dienstknecht van

God zijn. Als u ooit dingen doet die zijn ingegeven door angst, dan kunt u er zeker van zijn dat niet God, maar de duivel u leiding geeft.

Elke beslissing die we nemen moet worden ingegeven door vrees voor God en in volkomen geloof in onze Hemelse Vader.

Als we terugblikken op ons leven, zien we dat veel beslissingen die in het verleden zijn genomen door angst werden ingegeven. In al deze beslissingen werden we niet door God geleid. De gevolgen van sommige van deze beslissingen kunnen niet ernstig geweest zijn. Maar we

hebben "Gods beste" gemist. We zouden voortaan anders moeten handelen.

Omdat we mensen zijn, is het is heel natuurlijk om bang te zijn. Als u bijvoorbeeld voor de stoel waarop u nu zit plotseling een cobra zou zien, dan schrikt u natuurlijk heel erg, springt op en de adrenaline wordt in uw bloedbaan gepompt. Zo zijn we geschapen. Maar u bent niet bang dat u onder elke stoel een cobra zult aantreffen!

Zo moeten we voor niemand bang zijn.

We moeten nooit een beslissing nemen die door angst voor mensen of voor satan wordt ingegeven. Elke beslissing die we nemen moet worden ingegeven door vrees voor God en in volkomen geloof in onze Hemelse Vader, dan alleen zijn we er zeker van dat we door de Heilige Geest worden geleid.

Hebreeën 13:6 is voor elke dienstknecht van de Heere een belangrijk vers. Daar staat: "*Daarom zeggen wij met goede moed: De Heere is voor mij een Helper en ik zal niet vrezen. Wat zal een mens mij doen?*".

We moeten echter wel onderscheid maken tussen *voorzichtigheid* en *angst*. We moeten in deze wereld, net als slangen, verstandig en wijs zijn. Maar we hoeven voor geen enkele man of vrouw bang te zijn, zelfs niet voor satan! Jezus was voorzichtig. Toen Hij hoorde dat mensen in Judea Hem wilden doden, ging Hij daar niet heen (*Joh. 7:1*). Dat was verstandig. Dat was wijs. Maar Jezus was voor niemand *bang*.

Als u in het donker het oerwoud in zou gaan, neemt u een lantaarn mee. Dat is *voorzichtigheid*, geen *angst*. Als mensen op een bepaalde plaats u willen doden moet u daar niet heen gaan, tenzij God Zelf

tegen u zegt dat u moet gaan. Uiteindelijk ging Jezus naar Jeruzalem toen de Heilige Geest Hem daarheen leidde, en Hij werd gedood. Maar dat was Gods wil en op Gods tijd.

Wij zijn voor niemand bang. Wat zou een mens ons kunnen aandoen; als we Gods wil uitvoeren? We zullen “...vernachten in de schaduw van de Almachtige” (Ps. 91:1). De Bijbel vraagt: “En wie is het die u kwaad zal doen, als u navolgers bent van het goede? (1 Petr. 3:13). God kan alles wat ons door mensen wordt aangedaan laten meewerken ten goede voor ons (Rom. 8:28). Aangezien dat echt zo is, waarom zouden we dan ooit nog bang zijn?

Als we dit geloven, brengt dit een buitengewoon gezag in ons leven. Veel geestelijk gezag wordt ons door satan ontnomen omdat we bang zijn voor mensen, hen proberen te behagen hen onder de indruk willen brengen, of onszelf voor hen proberen te verdedigen. Van zo’n houding moeten we helemaal af, al is dat niet makkelijk. Het is een voortdurende strijd. Als u eenmaal hebt besloten om A, B en C uit de ene groep niet meer naar de mond te spreken, denkt u misschien dat u geen mensen meer behaagt. Maar weldra merkt u *in een andere groep* dat u D, E en F probeert te behagen! En dat gaat zo maar door! We moeten deze strijd tot onze laatste snik in geloof strijden, willen we ten opzichte van ALLE mensen vrij staan. We moeten voortdurend op onze hoede zijn voor deze zonde en er tegen strijden.

Er zijn enkele gelovigen die uit de hoogte zeggen dat ze zich nooit iets aantrekken van de mening van anderen. Maar dat zal een geestelijk mens nooit zeggen. Zo’n uitspraak getuigt van *hoogmoed*. De mening van een Godvrezende oudste kan heel waardevol zijn. Hij kan op dingen wijzen waar we zelf geen erg in hebben. Het helpt ons heus veel als we zo’n man respecteren, eren en ons aan zijn gezag onderwerpen. Waar het om gaat is dat we leren ons aan een Godvrezend man te onderwerpen zonder zijn slaaf te worden.

Mocht u denken dat er ergens op deze wereld een land is waar de Heere Jezus GEEN absoluut gezag heeft, dan raad ik u aan er niet heen te gaan.

Als we willen dat onze gemeenteleden alleen God vrezen en totaal geen angst meer hebben voor mensen en demonen, moeten we dat eerst zelf niet meer zijn. Omdat God alle dingen op deze aarde regeert en bestuurt, zijn we voor niets en niemand bang.

Toen ik een keer van plan was om naar een bepaalde stad te gaan (waar het verkondigen van het Evangelie was verboden), herinnerde de Heere me aan *Mattheüs 28:18-19*. Toen besepte ik dat de Heere het volle gezag heeft over alle dingen in de hemel en op aarde, en dat Hij ons de opdracht heeft gegeven naar alle landen te gaan om discipelen te maken. Zonder deze basisinstelling zullen we overal problemen hebben.

Het woord ‘*dan*’ is het belangrijkste woord in het grote zendingsbevel uit *Mattheüs 28*. De meeste voorgangers benadrukken het woord ‘*gaat*’. Dat is goed, maar op grond waarvan gaan we? Op grond van de wetenschap dat de Heere absoluut gezag heeft over alle mensen op deze aarde en ook over de duivelen. Als u dat niet *waarlijk* gelooft, kunt u maar beter *nergens* heen gaan!

Dit vers uit *Mattheüs 28* was toen een nieuwe openbaring voor me. Toen besepte ik dat ik zonder aarzelen naar elk land kon gaan. Van binnen was er natuurlijk wel vrees toen ik dat land binnenging. Maar ik heb geen enkele beslissing op grond van angst genomen.

Mocht u denken dat er ergens op deze wereld een land is waar de Heere Jezus *GEEN* absoluut gezag heeft, dan raad ik u aan er niet heen te gaan. Ik zou er zelf ook niet heen gaan. Ik zou heel bang zijn. Maar dank God: op de hele wereld is zo'n plek niet te vinden! Het gezag van onze Heere reikt tot aan de uithoeken der aarde.

U zult altijd bang zijn voor iemand (*hoe machtig hij ook is*) van wie u denkt dat onze Heere geen absoluut gezag over hem heeft. Maar dank God dat er nergens zo'n mens te vinden is. Onze Heere heeft gezag over elk menselijk wezen. Zelfs koning Nebukadnezar begreep dat, zoals we lezen in *Daniël 4:35*.

Als er ergens een duivel is die niet door onze Heere op Golgotha werd verslagen, maar die op één of andere manier zijn ondergang is ontvlucht, dan moeten we voor altijd bang zijn voor die duivel. Maar er is geen enkele duivel die niet aan het kruis is verslagen. Satan zelf werd daar verslagen, voor altijd. Dat bevrijdt ons van alle angst voor satan en zijn duivelen, en dat bemoedigt ons in onze bediening.

Er is geen enkele duivel die niet aan het kruis is verslagen.

We gaan dus naar de plaats, waar God ons roept. Op sommige plaatsen kan het riskant zijn. Maar zover wij weten, als we ervaren dat de Heere ons daarheen leidt, hoeven we niet bang te zijn om te gaan. De vraag is niet of er op een bepaalde plaats wel of geen vervolgingen van

christenen aan de gang zijn. De enige vraag is of de Heere ons wel of niet heeft gevraagd daar naartoe te gaan. Als Hij het ons heeft gevraagd, zal Hij met Zijn gezag volledig achter ons staan. We hoeven in geen enkel opzicht bevreesd te zijn. Maar als God ons niet heeft geroepen ergens heen te gaan, moeten we niet gaan. Het maakt dan niet uit hoezeer mensen ons proberen over te halen toch gaan, of hoezeer we door het avontuur worden gelokt!

De vraag die we aan onszelf moeten stellen is waarom we naar die bepaalde plaats gaan. Als ons enige motief om te gaan het werven van discipelen is, kunnen we er zeker van zijn dat de Heere ons altijd nabij is, zelfs *“tot aan het einde der dagen”*, zoals Hij heeft beloofd. Maar wellicht hebben we andere motieven. *“U echter, HEERE, kent mij, U ziet mij, U beproeft mijn hart, dat met U is...”* (Jer. 12:3) De Heere kent onze beweegredenen.

De Heere verbindt zich niet aan iedereen die zich gelovig noemt. We lezen dat in *Johannes 2:24*. Maar als u in alle oprechtheid tot de Heere zegt: *“Heere, ik ga naar die plaats toe, alleen omdat ik ervaar dat U me heeft geroepen daar heen te gaan. En ik da daar alleen naartoe om discipelen te maken, hen te dopen in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en om hen te onderwijzen alles te doen wat U bevolen heeft. Ik ga daar niet heen om het geld of om eigen eer of om enige andere persoonlijke reden”*. Als u dit in alle oprechtheid kunt zeggen, zult u zeker de steun en nabijheid van de Heere ervaren.

En dan hoeft u niet in angst te leven met de vraag wat er met uw vrouw en kinderen zal gebeuren en of u in financieel opzicht de eindjes aan elkaar kunt knopen. Waar het om gaat is: "Heeft God u wel of niet geroepen?" Stuur God u er heen, of is het een mens? Of lokt het avontuur?

Als u andere plannen hebt dan God, ligt er geen belofte uit de Schrift voor u klaar om u te troosten en te bemoedigen. Maar als uw plannen overeenstemmen met die van God, namelijk discipelen maken, hen dopen in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en hen onderwijzen om alles te doen wat Jezus heeft bevolen, dan kan ik u verzekeren dat u niet bang hoeft te zijn voor de duivel.

Elke knecht van God moet weten hoe hij, door de duivel bezetenen, kan bevrijden: door het uitoefenen van het gezag dat er in de Naam van onze Heere Jezus Christus is. De duivel is niet bang voor u of mij. Hij is alleen bang voor de Heere, Die hem aan het kruis heeft verslagen. Daarom is het belangrijk goed te weten dat Jezus alle kracht en macht van satan aan het kruis heeft weggenomen (Kol. 2:14-15). Dit is het goede nieuws van het Evangelie dat we eerst zelf moeten ervaren, om het daarna aan alle mensen te verkondigen. Als we het zelf geloven, kunnen we anderen bevrijden uit de macht van satan.

We moeten niet bang zijn voor alles wat de duivel ons kan aandoen, want hij kan geen haar van ons hoofd krenken zonder Gods toestemming. Maar veel gelovigen in India zijn bang voor mensen die hen misschien op een kwade dag onder de vloek van een duivelse bezwering kunnen brengen. Waarom zijn ze bang? Omdat ze niet beseffen dat satan aan het kruis werd verslagen.

Ik weet nog dat ik een prediker ontmoette die al heel lang ziek was en die de oorzaak van zijn ziekte toekende aan duivelse bezweringen van vijanden. Hoe was het mogelijk dat hij zo dacht? Is zwarte magie en hekserij machtiger dan de Heere? Nee, die prediker kwam op die gedachten door zijn ongeloof. Geen enkele demonische macht kan het gezag en de macht van onze Heere weerstaan, noch op de aarde noch in de hemelen, van waaruit de duivelen hun werk doen (Ef. 6:12). Als u dat niet gelooft, stel ik u voor de toga af te leggen en wat anders te gaan doen. Doe afstand van uw bediening als voorganger, als uw eigen angst en ongeloof wordt overgedragen op anderen. Angst is het wapen van satan. Sta nooit toe dat hij het tegen u gebruikt.

*We moeten niet bang zijn voor alles
wat de duivel ons kan aandoen, want
hij kan geen haar van ons hoofd
krenken zonder Gods toestemming.*

Het is mogelijk dat de duivel u, onder Gods toelating, op sommige momenten met zijn pijlen bestookt, zoals bij Job het geval was. God stond zelfs toe dat een engel van satan de apostel Paulus met vuisten sloeg (2 Kor. 12:7). Dat was voor Paulus net zo schrijnend als een doorn in zijn vlees. Misschien is het een ziekte of kwaal geweest, of iemand die Paulus overal voortdurend ergerde. Als we zelf niet bij machte zijn een doorn uit ons vlees te trekken, moeten we aan God vragen die te verwijderen. Maar soms zegt God: "Nee", zoals bij Paulus, als Hij die doorn gebruikt als middel tot een hoger doel: bijvoorbeeld om ons ootmoedig en nederig te houden. Eens mocht satan zelfs Paulus hinderen om naar Thessalonica te gaan. Maar Timotheüs ging in zijn plaats, en zo werd het doel van God daar toch nog bereikt (1 Thess. 2:18; 3:2).

Laat me dit echter benadrukken: een wedergeboren christen kan **nooit** door de duivel bezeten zijn. Jammer genoeg zeggen tegenwoordig veel voorgangers die een onschriftuurlijke leer brengen dat gelovigen 'door de duivel bezeten' kunnen zijn. Veel gelovigen worden zo bang gemaakt en gaan zichzelf veroordelen. Die voorgangers kunnen met geen enkele Bijbeltekst zulk onderwijs ondersteunen. Ze zeggen dat ze in de praktijk van hun bediening zulke gevallen zijn tegen gekomen, en daarmee stellen ze hun eigen ervaringen boven het Woord van God. Dit op zich toont al aan dat ze het bij het verkeerde eind hebben.

Christus en de duivel kunnen niet in één en hetzelfde hart wonen. Licht en duisternis kunnen niet samengaan op dezelfde plaats. Het is waar dat sommige van de Joden in de synagogen waar Jezus predikte door de duivel waren bezeten. Maar we lezen nergens dat een gelovige (zie *Handelingen 2*) door de duivel was bezeten.

Een christen kan wel van buitenaf door de duivel worden aangevallen, net als Paulus en Job, maar ook dat gebeurt alleen onder de toelating van God. En als God het toelaat, dan kunt u er absoluut zeker van zijn dat, net als bij Paulus en Job, het ten goede komt aan uw geestelijk welzijn.

Als u twijfelt of iemand wel of niet door de duivel bezeten is, vraag hem of haar dan alleen deze drievoudige belijdenis van ganser harte af te leggen:

1. Jezus Christus is mijn Heere.
2. Jezus Christus kwam in het vlees om de zonde te overwinnen.
3. Satan, u werd door de Heere Jezus Christus aan het kruis verslagen. Ik behoor u niet meer toe.

We weten dat onder het Nieuwe Verbond niet een lang leven, maar een leven besteed in de dienst van God, belangrijk is.

Mensen die door de duivel zijn bezeten, zijn geestelijk niet in staat deze drievoudige belijdenis af te leggen.

Elke keer als we ziek zijn, moeten we om genezing bidden. Maar we kunnen tot de Heere bidden dat, als Hij door onze ziekte ons enig geestelijk voordeel wil geven waardoor Zijn Naam wordt verheerlijkt, we alles met vreugde zullen

aanvaarden.

Onder het Oude Verbond beloofde God aan iedereen die zijn ouders eerde een lang en gezond leven. Wat hield dat in? Het betekende dat God, zolang ze opgroeiden, over zulke kinderen zou waken zodat zij niet door een dodelijk ongeluk of ziekte zouden worden getroffen. Waakte God dan op een bijzondere manier over deze kinderen? Ja. Het was een waarachtige, veelzeggende belofte waaraan God Zich hield. God bestuurde de omstandigheden van een kind dat zijn ouders eerde zo, dat het een lang leven op aarde zou hebben.

Zo kan God ook in ons leven omstandigheden zo besturen, dat we niet eerder sterven voordat we Gods wil hebben volbracht, of we nu drieëndertig of negentig jaar zijn.

We weten dat onder het Nieuwe Verbond niet een lang leven, maar een leven besteed in de dienst van God, belangrijk is, of dat leven nu kort of lang is. Jezus Zelf leefde maar drieëndertig jaar, maar Hij volbracht de taak die Zijn Vader Hem gaf.

David Brainerd werd maar negenentwintig jaar oud en Watchman Nee werd zeventig. Waar het om ging was, dat (zo ver ons bekend) elk van hen de taak die God hun had toegewezen had voltooid eer ze deze aarde verlieten. En God bestuurde op soevereine wijze tot dat ogenblik alle omstandigheden in hun leven: ziekten noch ongevallen bekortten hun leven, tot ze hun taak hier op aarde hadden gedaan.

Er zijn op deze aarde veel virussen en bacteriën die ons lichaam binnendringen. Enkele soorten zijn zelfs dodelijk! Maar God is machtig genoeg deze ziektekiemen te beteugelen, zodat ze ons *niet* doden.

Elk ogenblik waakt Hij over ons, en Hij slaapt of sluimert nooit. Als we dat geloven, zijn we vrij van angsten voor de dingen om ons heen, angst voor ziekte, angst voor ongelukken en alle andere vormen van angst.

Als u God vreest, hoeft u echt niets anders te vrezen.

Hoofdstuk 12

Anderen bevrijden van angst

**Een geestelijk leider dwingt mensen nooit tot gehoorzaamheid door middel van angst.
In tegendeel, hij probeert mensen van angst te bevrijden.**

Angst is een wapen dat alleen in de wapenkamer van satan gevonden wordt. Jezus kwam om mensen van angst te bevrijden. Elke geestelijk leider heeft dezelfde opdracht.

In *Hebreeën 2:14* staat geschreven: *“Omdat nu die kinderen van vlees en bloed zijn, heeft Hij eveneens daaraan deel gehad om door de dood hem die de macht over de dood had – dat is de duivel – teniet te doen.”*

Romeinen 8:15 zegt ons *“Want u hebt niet de Geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, maar u hebt de Geest van aanneming tot kinderen ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader!”*

Hier stelt Paulus de Heilige Geest, Die ons tot kinderen van God maakt, tegenover de geest van slavernij die ons bang maakt. Angst brengt altijd slavernij met zich mee. Over de hele wereld leven mensen in angst. Helaas zijn er ook gelovigen die in angst leven.

Als iemand u genoeg angst kan aanjagen, zult u zijn slaaf zijn. Alle sekten werken vanuit dit principe. Het is de grondslag van alle sekten. Mensen met een krachtige persoonlijkheid gebruiken het wapen van angst. Ze dreigen er mee door te zeggen dat er iets vreselijks met het gezin van hun volgelingen zal gebeuren. mochten ze ooit de groep verlaten. Dat is klinkklare onzin. Maar als mensen over een langere periode telkens op die manier worden bedreigd, beginnen ze het zelf te geloven en worden ze vreselijk bang om de sekte te verlaten. Zelfs al is er in hun groep vanalles mis, toch blijven ze er door angst gedreven bij. Misschien leeft de leider wel in overspel. Maar iemand die zich bij een sekte heeft aangesloten, is bang om hem tegen te spreken. Die angst maakt een slaaf van hem.

Nooit moeten we het wapen van angst gebruiken om mensen te laten doen wat we willen. Als iemand dit wapen gebruikt, wordt elke gemeente die hij opbouwt een sekte.

Wanneer een geestelijk leider angst gebruikt om gelovigen aan zijn gezag te onderwerpen, of om hen te dwingen hun tienden te betalen, dan gebruikt hij een wapen van satan. Nooit moeten we dat wapen van angst gebruiken om mensen te laten doen wat we willen. Als iemand dit wapen gebruikt, wordt elke gemeente die hij opbouwt een sekte.

In Gods ware Kerk moet iedere broeder en zuster in het maken van zijn of haar eigen keuzes worden vrijgelaten. Als mensen in de gemeente in zonde leven, moeten we natuurlijk de kerkelijke tucht hanteren. Maar ze moeten niet worden bedreigd met vreselijke dingen en oordelen.

Er zijn voorgangers die hun gemeente voorhouden dat als zij hun tienden niet afstaan aan de kerk, zij dat geld uiteindelijk kwijt zullen zijn aan rekeningen van dokters en ziekenhuizen. Dit is baarlijke nonsens. We zijn geroepen mensen van dergelijke angsten te *bevrijden*. Mensen moeten hun geld

met vreugde en blijdschap geven, niet omdat er met straf of oordeel wordt bedreigd. God wil geen cent van iemand die op zo'n manier wordt afgeperst. En voorgangers die mensen onder druk zetten om geld te geven, zullen vroeg of laat met Gods oordelen te maken krijgen.

In de tijd van het Oude Testament dienden de mensen God uit vrees. In *Deuteronomium 28* werden de Israëlieten gewaarschuwd, dat als ze de geboden van God niet gehoorzaam zouden zijn, ze gestraft zouden worden met armoede, kwalen, geestesziekten en andere nare dingen. Dus uit vrees gehoorzaamden ze God. Maleachi zei tegen de Israëlieten dat ze vervloekt zouden worden als ze hun tienden niet betaalden (*Mal. 3:10*). Maar dat was onder de Wet.

Jezus kwam om ons van zulke wettische gehoorzaamheid te bevrijden. Zacharia, de vader van Johannes de Doper, profeteerde over de tijd van het aanstaande Nieuwe Verbond "*Dat wij, verlost uit de hand van onze vijanden, Hem zouden dienen zonder vrees*" (*Luk. 1:74*), met oprechte eerbied.

Is er ook maar iets in uw leven dat door angst wordt ingegeven? Leest u elke morgen in de Bijbel omdat u bang bent dat u een ongeluk zal overkomen als u het niet doet? Dat is je reinste *bijgeloof*. Het is zeker niet Gods bedoeling dat u de Bijbel leest op zo'n bijgelovige manier! Hij wil dat u Zijn

De Heere is gekomen om mensen in vrijheid te stellen, niet om hen nog meer onder het juk van slavernij te brengen.

krachtige liefde voor u kent en dat u vrij van elke angst bent. God heeft ons door het bloed van Jezus gereinigd en ook gerechtvaardigd, opdat we ons nooit meer veroordeeld zouden voelen door satan.

Elke bediening die van God komt, *veroordeelt nooit* Zijn kinderen. Dat is onmogelijk. De Heere is gekomen om mensen in vrijheid te stellen, niet om hen nog meer onder het juk van slavernij te brengen.

Veel gelovigen moeten door hun vele problemen *al zoveel* lijden. We moeten hen, als ze naar de samenkomsten der gemeente komen, niet met nog meer problemen opzadelen door hen te veroordelen. Ze komen om bevrijd en geholpen te worden, niet om met hardvochtige woorden te worden overladen om daarna terneergeslagen naar huis te worden gestuurd.

De Heere verheugt Zich met vreugdegeschal over Zijn volk. Dát moeten we aan Gods kinderen verkondigen.

Het grote doel van het zingen van lofpsalmen tijdens de samenkomst der gemeente is het roemen van Zijn liefde voor ons, en ons te verheugen over het feit dat Hij een behagen in ons scheidt en blij met ons is. God heeft onze zonden vergeven, niet omdat wij zo goed waren, maar omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Wij zijn in Christus uitverkoren, terwijl er in ons niets goeds was. Hoeveel te meer heeft Hij ons lief nu we berouw hebben gehad en ons hebben bekeerd?

Toch is satan erin geslaagd onder *Gods kinderen* meer gevoelens van veroordeling te brengen dan bij zijn eigen kinderen. Eigenlijk zouden het de kinderen van satan moeten zijn die zich veroordeeld voelen, niet wij. Maar ze laten zich in het leven van deze wereld misleiden, en hollen vrolijk verder. De meeste van Gods kinderen, die tot de gelukkigste mensen ter wereld zouden moeten behoren, gaan onder gevoelens van veroordeling en onwaardigheid gebukt door het leven. Dit is geen bescheidenheid, maar **ongeloof!**

Veel gelovigen geven te kennen dat ze vervuld zijn van de Heilige Geest, maar ze blijken nog steeds door hun angsten te zijn geketend. Hoe kan iemand die vervuld is van de Heilige Geest nog steeds door angst geketend zijn? Ze komen een valse profeet tegen, die hen zegt dat hun één of andere ramp zal overkomen, en direct worden ze vervuld van angst. Dan vraagt die valse profeet of ze hem een vergoeding willen geven zodat hij kan bidden 'of God hen wil beschermen'. Daarna vertrekt hij naar een ander gezin om dat te misleiden. Voor zulke valse profeten moeten we op onze hoede zijn. Er lopen tegenwoordig veel valse profeten over de wereld rond, waardoor er in de harten van mensen angst komt.

Misschien zijn er wel tienduizend valse profeten die tegen ons profeteren, maar geen kwaad zal ons zelfs maar kunnen aanraken; het zal alleen op hun eigen hoofd wederkeren. We moeten onze gemeente voorhouden dat dit waar is en hen daarmee moed inspreken. We kunnen nooit op God vertrouwen en satan moedig tegemoet treden als we ook maar één enkele angst in ons hebben! Als we God vrezen, hoeven we niets anders meer te vrezen.

Angst is het wapen van satan. *Iedereen die met zijn bediening angst aanjaagt, is een vriend van satan.*

Als we tot mensen spreken, horen ze ook iets tussen de regels door.

Jezus waarschuwde de mensen voor de hel, maar hij joeg hen nooit angst aan met enge verhalen en gruwelijke details van die plaats. En Hij dreigde Zijn discipelen niet met de ontzettende gevolgen, als iemand Hem zou verlaten.

De Bijbel geeft aan meesters het bevel hun dienaren nooit te bedreigen (*Ef. 6:9*).

Als angst het wapen van satan is, hoe is het dan mogelijk dat we als dienaren van God er ooit gebruik van maken? Toch zijn er zeer veel geestelijke leiders die door in te spelen op angstgevoelens hun kudde overheersen.

Zelfs als mensen leugenachtige praatjes over ons rondstrooien, moeten we hen niet veroordelen of gaan dreigen met Gods wraak. De Farizeeën noemden Jezus de overste der duivelen. Jezus bedreigde hen niet, maar *vergaf* hen (*Matth. 12:32*). Laten we Hem als Voorbeeld volgen.

Als we tot mensen spreken, horen ze ook iets tussen de regels door. Misschien zijn we ons er niet van bewust, maar het is wel zo. Als we een slechte adem hebben, ruiken anderen dat iedere keer als we onze mond open doen terwijl we er zelf geen erg in hebben! Precies zo is het met de geur die met onze woorden mee komt!

We preken misschien over heiliging, maar de geur is onheilig. We preken misschien over bescheidenheid, maar de geur die we afgeven is niet nederig! Misschien houden twee broeders dezelfde preek over ootmoed. De één geeft een geur van ootmoed af en brengt die geur over op zijn toehoorders. De ander is misschien hoogmoedig en zal dat overbrengen, terwijl beide preken over ootmoed gingen! Het verschil tussen deze twee predikers is heel groot, en dat moeten we kunnen onderscheiden.

Op dezelfde manier kunnen we een geur van angst op anderen overdragen als we zelf van binnen bang zijn. We kunnen met de manier waarop we Gods Woord prediken ook maken dat gelovigen zich veroordeeld voelen. Dat kan met de beste bedoelingen gebeuren, maar de geur die we uitdragen kan mensen in *slavernij* brengen.

Of onze boodschap aan zijn doel beantwoordt, hangt af van de *geur* die voortkomt uit ons hart, en niet alleen van verstandelijke kennis. We geven niet alleen een bóódschap aan anderen door, maar een *levenshouding* en *levenswandel*.

Als één of andere vorm van angst u in zijn greep heeft, draagt u die geur van angst met u mee en die zal uw toehoorders besmetten, en zij komen door die geur ook in de greep van die angst. Het is net als bij het menselijk lichaam: Als u de genen van een bepaalde erfelijke ziekte in u draagt, zult u die ziekte ook op uw kinderen overdragen.

Daarom is het belangrijk dat we iedere vorm van angst uit ons leven bannen: mensenvrees, angst voor satan, angst voor ziekte, angst voor de dood, angst voor erge gebeurtenissen, angst voor verkeersongelukken, angst voor armoede (wat in een arm land als het onze een heel reële angst kan zijn), angst dat onze kinderen geen goed onderwijs kunnen volgen of geen goede baan kunnen vinden, een vele andere vormen van angst.

*Als er geloof in ons hart woont,
kan er geen angst wonen, ook al
ervaren we misschien op sommige
ogenblikken angst.*

Alleen de vreze Gods en geloof in Hem kan zulke angsten uit ons drijven. Als we God vrezen, hoeven we voor niets en niemand bang te zijn.

Als we op God vertrouwen, weten we dat Hij een Beloner is van degenen die Hem ijverig zoeken, en dat Hij eert die Hem eren. Als er geloof in ons hart woont, kan er geen angst wonen, ook al ervaren we misschien op sommige *ogenblikken* angst.

Waar het om gaat, is wat ons denken *bepaalt: angst of geloof?*

We moeten ook bij onszelf nagaan of we het wapen van angst gebruiken om anderen te laten gehoorzamen.

Hoofdstuk 13

Ootmoed

Een geestelijk dienaar is altijd bereid zichzelf te verootmoedigen.

Want God keert Zich tegen de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade. *“Verneder u dan onder de krachtige hand van God, opdat Hij u op Zijn tijd verhoogt”* (1 Petr. 5:5-6).

Verhoogd worden betekent niet dat we belangrijke mensen in het kerkelijk leven zullen worden en eer van mensen zullen ontvangen. Het verwijst naar *geestelijke* verhoging. We krijgen dan geestelijk gezag om de volle Raad Gods te vervullen, in ons leven en bediening. Maar zulk een verhoging hangt af van de mate waarin we onszelf verootmoedigen.

We weten allemaal dat de wereld vol van mensen is die in de ogen van andere mensen *steeds belangrijker willen worden*. Elke politicus en elke zakenman wil bekend worden. Helaas willen zij die zichzelf dienstknecht van Christus noemen ook steeds bekender worden. Ze willen graag een titel halen, zoals ‘weledel zeergeleerde doctor’ en belangrijke posities bekleden, zoals ‘mijnheer de voorzitter’ van hun organisatie. Het is droevig, maar tegenwoordig gaat het er in het kerkelijk leven niet anders aan toe dan in het bedrijfsleven!

Jong gelovigen zien tegenwoordig hun geestelijk leiders als filmsterren in de schijnwerpers staan, op grote podiums tijdens openbare bijeenkomsten, terwijl ze in dure hotels en huizen verblijven en in een dure auto rijden. Omdat jong gelovigen Gods wegen maar beperkt kennen, bewonderen zij zulke geestelijk leiders en ze zien uit naar de dag dat ze ook tot die hoogte zijn gestegen! Ze denken dat zulke predikers jarenlang een gelovig leven voor God hebben geleid en dat God hen op deze manier beloont! En ze beelden zich in dat als ze maar geloven, zij op een dag ook op een podium in de schijnwerpers zullen staan!

Het is droevig, maar tegenwoordig gaat het er in het kerkelijk leven niet anders aan toe dan in het bedrijfsleven!

Als jonge mensen merken dat voorgangers veel geld aan giften uit Amerika en de Golfstaten binnen krijgen, zien ze uit naar de dag dat ze ook zo rijk zullen zijn als zij. Het voorbeeld voor deze jonge mensen is niet Jezus Christus, maar zijn deze in weelde badende voorgangers, die er een leven als een filmster op na houden. Dat is de tragiek van het kerkelijk leven van tegenwoordig.

We moeten onze jonge mensen door voorleven en onderwijs laten zien dat, als we de Heere volgen, we niet rijk of beroemd zullen worden, maar *Godvrezend*. Daar hoort ook bij dat we verkeerd begrepen, aan de kant gezet en vervolgd worden! Maar we kunnen de mensen die ons haten liefhebben, en zegenen die ons vervloeken. Dat moeten we aan het komende geslacht laten zien. Als we dat niet doen, gaan ze een *‘andere jesus’* volgen, een jesus die ze in hedendaagse vleselijk gezinde voorgangers zien. Verootmoediging onder Gods machtige hand is een vreugdevol aanvaarden van alle omstandigheden die God in ons leven toelaat. Wij laten ons door die omstandigheden verootmoedigen, zodat *wij* minder worden en God meer. Als we in de ogen van mensen minder worden, stellen zij zich niet meer afhankelijk van óns op, maar van de Heere.

Als dienstknecht van de Heere vrees ik veel meer voor degenen die *vol respect* met mij omgaan, dan voor hen die *kritiek* op me hebben. Ik maak mee dat sommige mensen zoveel respect voor me hebben dat ze verwachten dat ik Gods wil voor hen zoek. Ik zeg altijd: 'Nee'. Ik zeg tegen hen dat alleen ten tijde van het Oude Verbond mensen naar een profeet gingen om Gods wil voor hen te weten te komen. Tijdens het Nieuwe Verbond heeft elk kind van God (zelfs de jongste) direct toegang tot God om Zijn wil voor hem of haar persoonlijk te weten te komen. In *Hebreeën 8:11* wordt dit in het bijzonder aangehaald als één van de voorrechten die we onder het Nieuwe Verbond hebben. We kunnen nu allemaal de Heilige Geest ontvangen en Hij is onze Leidsman. Dus zeg ik tegen mijn broeders dat ik hen wel kan adviseren, maar dat ik nooit de wil van God voor hen zal achterhalen. Daarop heb ik vanaf het allereerste begin van mijn bediening de nadruk gelegd. Het gevolg is dat mensen in onze gemeenten de Heere persoonlijk kennen, en niet op mij leunen. Ze zijn direct verbonden met hun Hoofd Christus. Op die manier wordt bij ons al vele jaren lang het Lichaam van Christus opgebouwd. Dit is het belangrijkste richtsnoer voor de opbouw van het Lichaam van Christus: we moeten zo snel mogelijk mensen met hun Hoofd in verbinding brengen en hen niet afhankelijk van ons maken.

Met diep berouw moeten we onszelf verootmoedigen over deze tekortkomingen uit ons verleden. We moeten verlangen dat Christus *méér* in ons wordt, en dat wij *minder worden*. God leidt ons in ons

Verootmoediging is: aan allen bij wie we verkeerd hebben gehandeld onze verontschuldigen aanbieden.

leven door vele omstandigheden om ons minder te doen worden, opdat Christus *méér* in ons mag worden. Als we onszelf onder zulke omstandigheden verootmoedigen, wordt Gods doel in ons vervuld.

Verootmoediging is: aan allen bij wie we verkeerd hebben gehandeld onze verontschuldigen aanbieden. Als dienstknecht van de Heere moeten we een dienstknecht zijn van alle mensen, en we moeten ónder hen willen gaan staan *om hen tot zegen te zijn*. Als we fouten maken, moeten we die snel erkennen en ons verontschuldigen indien nodig. De Enige Die nooit fouten maakt is God.

Ik heb tegen de Heere gezegd dat ik iedereen onder de zon mijn verontschuldigen wil aanbieden. Aan kinderen, dienaren, bedelaars, wie dan ook. Ik zal nooit mijn eergevoel en invloed gebruiken om hier onder uit te komen. Ik heb dat in praktijk gebracht en God heeft me gezegd.

Toon uw kudde nooit uw eergevoel en aanzien. Als u een fout hebt gemaakt, maak dan uw verontschuldiging en zeg dat u fout was en dat u het heel vervelend vindt wat u hebt gedaan. Hun achting voor u zal hierdoor alleen maar stijgen, en zal zeker niet minder worden. Waarom net doen alsof u nooit fouten maakt?

Ik hoorde een keer een student aan zijn professor een heel moeilijke vraag stellen. De professor zei dat hij die vraag in vier woorden kon beantwoorden: '*Ik weet het niet!*' De professor schoot die dag omhoog in de achting van de student, niet alleen omdat die professor zo *nederig* was, maar ook vanwege zijn *eerlijkheid*. Als hij ergens het antwoord niet op wist, zou hij dat niet onderwijzen.

Ik heb in het openbaar tegen mijn gemeente gezegd dat ik tot aan het einde van mijn leven fouten zal maken, om één enkele reden: *Ik ben God niet*. Zolang ik op deze aarde leef, zal ik fouten maken. Ik hoop dat die fouten niet net zo dwaas zullen zijn als die ik twintig jaar geleden maakte, omdat ik uit deze eerdere fouten lering heb getrokken. Ik ben door mijn blunders wat wijzer geworden. Maar ik ben nog steeds niet volmaakt.

Velen van u zijn getrouwd. U weet hoe gemakkelijk u uw vrouw per ongeluk kunt kwetsen terwijl het helemaal niet uw bedoeling was. Misschien zei u het met de beste bedoelingen. Maar uw vrouw kan het verkeerd opvatten. Het kan ook andersom: u vat verkeerd op wat uw vrouw zei. Wat moet u in zo'n geval doen? Laat me alleen dit zeggen: *'De vrede in uw huis keert veel gemakkelijker terug door een **verontschuldiging**, dan door een uitvoerige uiteenzetting van uw motieven, of door uit te gaan zoeken wiens fout het was!'*

Stel eens voor dat uw collega's u verkeerd begrijpen. Het heeft geen zin alles uit te leggen, want ze willen niet luisteren. Wat moet u in zo'n geval doen, in het bijzonder als u echt onschuldig bent? Is het allemaal heel vervelend? Helemaal niet. Verzeker u er alleen van dat u voor God een goed geweten hebt en laat de zaak verder aan Hem over. Dat is het enige wat u moet doen. Zo ben ik er jarenlang mee omgegaan en het is me echt tot zegen geweest. Ik kan het u aanbevelen.

Elke dienstknecht van God wordt vroeg of laat een doelwit van satans aanvallen. Hoe meer God ons gebruikt, hoe meer we door de vijand zullen worden aangevallen. Wij kunnen dat niet vermijden. Satan valt ons aan met laster, valse beschuldigingen en roddelpraat. En onze vrouw en kinderen zullen ook door hem worden aangevallen.

Denk alleen maar aan de kwade laster die mensen over Jezus verspreidden tijdens Zijn leven, *en dat gebeurt nu nog*. Ze noemden Hem een vraat en een wijnzuiper (Luk. 7:34), buiten Zijn zinnen (Mark. 3:21), van de duivel bezeten (Joh. 8:48) en de overste der duivelen (Matth. 12:24) en vele andere scheldnamen. Ze zeiden dat Hij een ketter was, die het tegenovergestelde preekte dan wat de Schrift en Mozes leerden (Joh. 9:29). Zo weerhielden ze de mensen ervan om naar Hem te luisteren. Maar Hij nam nooit de moeite zulke mensen antwoord te geven. Nooit ging Hij op één enkele **persoonlijke beschuldiging** ter verdediging in. Dan moeten wij dat ook niet doen. Jezus ging alleen in op *leerstellige* vragen. Tegenwoordig lasteren mensen de Heere zelfs door te zeggen dat Hij een onzedelijk leven heeft geleid. Maar de Heere laat het vuur van Zijn oordeel niet op hen neerkomen.

Elke dienstknecht van God wordt vroeg of laat een doelwit van satans aanvallen. Hoe meer God ons gebruikt, hoe meer we door de vijand zullen worden aangevallen.

Ze noemden Paulus zelfs een verleider en een valse profeet die tot een sekte behoorde waarvan overal kwade geruchten de ronde deden (Hand. 24:14; 28:22). Dus weerhielden ze mensen er ook van om naar Paulus te luisteren.

De hele kerkgeschiedenis door verging het iedere belangrijke dienstknecht van God op dezelfde wijze: John Wesley, Charles Finney, William Booth, Watchman Nee en elke andere ware profeet van God.

Henry Suso was een knecht van God die een paar honderd jaar geleden in Duitsland leefde. Hij leidde als vrijgezel een geheiligd leven. Hij bad vaak of de Heere hem net zo gebroken en nederig als Jezus Zelf wilde maken. Hier volgt hoe God zijn gebed beantwoordde. Op een dag werd er op Suso's deur geklopt. Toen hij opendeed, zag hij een vreemde vrouw staan met een baby in haar armen. Hij had haar nooit eerder ontmoet. Het was een vrouw welke in zonde leefde en die van haar pasgeboren baby af wilde. Ze had besloten dat de beste man bij wie ze haar baby kwijt kon Henry Suso was. Ze zei tegen hem, zo luid dat iedereen in de straat het kon horen: "Hier is het resultaat van uw zonde", en ze liet de baby in de armen van Suso achter en vertrok. Suso was met stomheid geslagen. In één ogenblik lag zijn goede naam in de stad in duigen. Hij nam de baby mee naar binnen en knielde neer voor de Heere en zei: "Heere, U weet dat ik onschuldig ben. Wat moet ik nu doen?" De Heere antwoordde: "Doe net als Ik. *Lijd voor de zonden van anderen*". Suso aanvaardde het woord van de Heere en Hij heeft zich nooit voor wie dan ook verdedigd. Hij voedde het kind als zijn eigen kind op. Hij was er tevreden mee dat de Heere de waarheid kende en hij was bereid te aanvaarden dat iedereen hem in een kwaad daglicht zag staan. Vele jaren daarna bekeerde de vrouw zich van haar zonden. Ze kwam terug naar het huis van Suso, en vertelde aan alle burens dat Suso onschuldig was en dat zij had gelogen. Maar wat was er in die tussenliggende jaren gebeurd? Het gebed van Henry Suso was beantwoord. Hij was gebroken en nederig geworden als Zijn Meester. God kon een werk van heiliging doen in het leven van Suso. Hij bevrijdde hem van de mening van mensen, zodat later voor hem alleen Gods wil er toe deed.

Willen wij zulk een prijs betalen om als Jezus te worden? Of zoeken we nog steeds de eer van mensen?

God breekt ons door toe te laten dat we in een kwaad daglicht komen te staan, verkeerd beoordeeld worden, vals beschuldigd en in het openbaar vernederd worden. Als dat gebeurt, moeten we weigeren niet verder te zien dan de mensen die ons telkens weer bestoken. Misschien zijn het broeders, misschien zijn het vijanden, dat maakt niet uit. Achter de hand van elke Judas Iskariot bevindt zich de hand van onze Hemelse Vader Die ons een drinkbeker te drinken geeft. Als we in zulke omstandigheden de Hand van de Vader zien, drinken we de beker met vreugde, hoe bitter en pijnlijk die ook moge zijn. Maar als we alleen Judas zien, trekken we net als Petrus het zwaard en slaan mensen de oren af, of beschadigen we hun goede naam, of wat dan ook.

Als we aangevallen of vals beschuldigd worden, dan wil God dat we onszelf verootmoedigen onder Zijn machtige hand. Dat is gemakkelijk als we in plaats van de hand van een mens de hand van God erachter zien.

De afgelopen jaren heb ik 'gelovigen' allerlei kwade dingen over mij en mijn prediking horen zeggen. Samen met mijn gezin werd ik, ook via artikelen en boeken die tegen mij waren gericht, vals beschuldigd. Maar de Heere zei altijd tegen me *dat ik er nooit op in moest gaan, me nooit moest gaan verdedigen*. En daarom hield ik mijn mond. Als gevolg daarvan heeft de Heere een groot werk van heiliging in mij en in mijn gezin verricht! God keert het kwade voor ons ten goede.

Als het de tijd van de Heere is, laat Hij de lucht opklaren en de zon schijnen. Maar *Hij* is Degene Die dat ogenblik bepaalt, niet ik (zoals we in *Handelingen 1:7* lezen). Tot dat ogenblik moet ik mezelf onder Zijn machtige hand verootmoedigen. Ik hoef me *niet* voor iedereen te verdedigen. Als ik dat eenmaal begin te doen, heb ik geen tijd meer over om iets anders te doen.

Zoals Paulus over Alexander de kopersmid zei, zal de Heere onze vijanden eenmaal vergelden naar hun daden (*2 Tim. 4:14*). Dus we kunnen de wraak veilig in Zijn handen leggen (*Rom. 12:19*).

Het beste is alles aan God over te laten. Hij weet wat Hij doet en alles ligt onder Zijn voorzienigheid. Hij hakt stukjes steen van de rots af, om in ons de gelijkenis van Jezus te beeldhouwen. Sommige delen van de rots zijn heel hard, en dwingen Hem valse beschuldigingen en vervolgingen te gebruiken om die stukken er af te slaan. Als we ons aan Zijn beitel onderwerpen, zullen we uiteindelijk tevoorschijn komen als mannen die op Christus lijken, met geestelijk gezag.

Toen Judas Jezus verried, noemde Jezus hem 'vriend' omdat Hij de hand van Zijn Vader duidelijk voor ogen had. Als we in alle omstandigheden de soevereiniteit van God zien, zal het makkelijk zijn onszelf te verootmoedigen. En het is voor God gemakkelijk ons *ter rechter tijd* te verhogen. God weet wanneer de tijd gekomen is om een last van onze schouders te halen, opdat Hij ons Zijn gezag kan geven. Laten we dus op Hem wachten. Iedereen die op Hem wacht zal nooit teleurgesteld of beschaamd uitkomen (*Jes. 49:23*).

Zoals ik al eerder zei, betekent verhoogd worden niet dat God ons in deze *wereld* aanzien geeft. Hij zal ons ook geen belangrijke rol laten spelen bij grote kerkelijke organisaties. Ik wil bij geen enkele organisatie leiding geven. Daar ben ik niet in geïnteresseerd, laat staan bij een grote organisatie. Ik wil alleen een dienstknecht van de Heere en van mensen zijn door precies te doen wat de Heere me zegt, en door verantwoordelijkheid te nemen voor degenen die Hij me toevertrouwt, of het er nu tien of duizend zijn. God bepaalt dat aantal, niet ik. En ik ben al helemaal niet geïnteresseerd in een titel of een hoge positie binnen het kerkelijk leven. Ik wil evenmin mensen overheersen met geld of goed. In deze wereld in nood wil ik het Woord blijven verkondigen en mensen blijven dienen.

Toen Judas Jezus verried, noemde Jezus hem 'vriend' omdat Hij de hand van Zijn Vader duidelijk voor ogen had.

Laten we de voetstappen van Jezus volgen. Laat mensen maar kwaad over ons spreken. Als we God eren, zal Hij ons eenmaal eren. Als we de Heere oprecht willen volgen, zullen we merken dat God vele pijnlijke ervaringen op onze weg brengt. Maar Zijn doel met dit alles is: ons vrij maken van de mening van mensen en van de kettingen die ons aan de aarde kluisteren, zodat we kunnen zeggen: *"Maar wie de HEERE verwachten, zullen hun kracht vernieuwen, zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden, zij zullen snel lopen en niet afgemat worden, zij zullen lopen en niet moe worden."* (*Jes. 40:31*).

God bestuurt onze omstandigheden zó dat we ons voor mensen verootmoedigen, om uiteindelijk op die plaats te komen waarin alleen Zijn mening belangrijk voor ons is. Dan zal ons geestelijk gezag in waarheid krachtig zijn. Moge dit voor ons allen waarheid worden en zijn.

Hoofdstuk 14

Het priesterschap naar de ordening van Melchizedek

**Een geestelijk leider is een priester naar de ordening van Melchizedek,
net als zijn Meester al eerder was (Hebr. 6:20; 7:7).**

Er is veel verschil tussen het priesterschap van Melchizedek en het priesterschap van Levi (zie *Hebreeën 7*). Het Levitische priesterschap bestond uit vele gebruiken en uitwendige zaken. Er waren voor de zonen van Aäron zelfs voorschriften over het te dragen ondergoed tijdens hun dienst voor God (*Lev. 6:10; 16:4*)! Maar het priesterschap van Melchizedek heeft niets te maken met kleding of gebruiken!

Melchizedek komt in de hele Bijbel maar in drie verzen voor en toch wordt onze Heere als Hogepriester met Zijn naam genoemd (*Gen. 14:18-20*). Wat heeft Melchizedek voor geweldig gedaan?

Abram keerde terug van een strijd waarin hij even tevoren veertien koningen met hun legers had verslagen. Hij had zijn neef Lot met zijn gezin bevrijd, die door deze koningen waren gevangen genomen.

Ongetwijfeld was Abram de uitputting nabij en hij was zeker trots op zijn overwinning, want hij had de strijd gewonnen met alleen zijn 318 dienstknechten, zonder één enkele soldaat! Hij had ook veel

Abram stond er net zo alleen voor als heel veel geestelijke leiders vandaag de dag, die hun gemeente vol ja-knikkers leiding moeten geven.

buitgemaakt, en het was in die dagen een gewoonte dat die onder de overwinnaars zou worden verdeeld. Zijn 318 dienstknechten keken ongetwijfeld naar die rijkdom uit!

Dus die dag stond Abram, lichamelijk uitgeput, oog in oog met het tweeledige gevaar van *hoogmoed* en *hebzucht*. Er was niemand die hem tegen deze gevaren kon waarschuwen. Alleen zijn 318 knechten waren bij hem. Ongetwijfeld was Abram een groot man van God, maar hij stond er ook alleen voor. Hij stond er net zo alleen voor als heel veel geestelijke leiders vandaag de dag, die hun gemeente vol ja-knikkers leiding moeten geven, en er is niemand om hen terecht te wijzen of hun mening in twijfel te trekken! Zulke mannen zijn voor satan een gemakkelijk doelwit en hij schiet zijn pijlen juist op hen af.

God zorgde echter voor Abram, en Hij sprak tot een andere dienstknecht van Hem, om Abram te helpen. Melchizedek kwam aan alle drie behoeften en noden van Abram tegemoet, omdat hij deed wat hij van God moest doen.

In de eerste plaats nam hij wat eten voor Abram mee. Melchizedek was een verstandig man! Hij was niet zo'n over-geestelijk type die vindt dat geestelijke mensen een ascetisch leven moeten leiden! Abram hoefde niet te vasten en te bidden van hem, maar hij gaf hem een voedzame maaltijd!

Vele jaren later deed God hetzelfde bij Elia, toen hij uitgeput en depressief was. God zond een engel naar hem toe, die hem in plaats van een vermaning wat voedzaam eten gaf (*1 Kon. 19:5-8*).

Dat is voor ons een goed voorbeeld om na te volgen: een maaltijd meenemen voor een uitgeputte, hongerige broeder of zuster.

Als een gelovige depressief of ontmoedigd is, heeft hij in plaats van een vermaning wellicht alleen wat eten nodig, want hij heeft niet alleen een geest en een ziel, maar ook een lichaam. Dat moeten we niet vergeten!

Nadat hij Abram te eten had gegeven, hielp Melchizedek Abram ook in geestelijk opzicht. Niet met een preek, maar door God met twee korte zinnen te prijzen voor Abrams overwinning.

Hij zei: *“Gezegend zij Abram Gode, de Allerhoogste, Die hemel en aarde bezit! En gezegend zij de allerhoogste God, Die uw vijanden in uw hand geleverd heeft!”*

Het heeft waarschijnlijk twee uur in beslag genomen om Abram en zijn knechten te eten te geven, en vijftien seconden om God te prijzen. Maar Abram realiseerde zich *twee* dingen toen hij die korte lofprijzing aanhoorde.

In de eerste plaats beseft Abram dat hij toebehoorde aan een God Die de hemelen en de aarde tot Zijn bezit heeft. Daardoor werd hij verlost van de begeerte naar de goederen van de koning van Sodom, die hij zojuist in bezit had gekregen. Ondanks het feit dat de rijkdommen van Sodom aanzienlijk moeten zijn geweest, want Sodom was een rijke stad, zag Abram nu in dat die hele buit niets waard was, vergeleken met de hemel en de aarde die aan God toebehoorden. Melchizedek liet Abram duidelijk zien aan Wie hij toebehoorde.

Let hier op de wijsheid van Melchizedek. Hij stak voor Abram geen preek af met de woorden: “De HEERE heeft tegen me gezegd dat u hebzuchtig wordt, en ik ben gekomen met een woord van waarschuwing van Hem!” Nee. Wees op uw hoede voor ‘profeten’ die zich zelf hebben aangesteld en die altijd beweren ‘een woord van de Heere’ voor u te hebben! Zulke profeten zijn *valse* profeten. Melchizedek onttrok Abrams aandacht aan de buit en richtte die op God. *En de aardse dingen verloren in de ogen van Abram op ongewone wijze hun glans.* Zo moeten mensen worden geholpen. We kunnen veel leren van de vriendelijke, indirecte aanpak van Melchizedek. Die bevrijdde Abram van het grote geestelijke gevaar dat op de loer lag.

Wees op uw hoede voor ‘profeten’ die zich zelf hebben aangesteld en die altijd beweren ‘een woord van de Heere’ voor u te hebben!

In de tweede plaats zag Abram duidelijk in dat niet hij en zijn 318 knechten deze koningen hadden verslagen, maar God! Dat was een andere onthulling, die Abram van hoogmoed bevrijdde. Weer slaagde Melchizedek erin de aandacht van Abram van zijn overwinning af te wenden naar God!

De beste voorganger is hij die de aandacht voor onszelf en alles wat we tot stand hebben gebracht, kan afbuigen naar de Heere Zelf.

Melchizedek staat hier in schril contrast tot Elifaz, Bildad en Zofar, de drie eigengerechtigde sprekers die Job toespraken! Deze drie waren ‘voorouders’ van de Farizeeën! Tegenwoordig komen we binnen

het kerkelijk leven veel nakomelingen van de Farizeeën tegen. We hebben echter meer Melchizedeks nodig. En nu zijn we bij het beste deel van deze geschiedenis aangekomen. Melchizedek *verdween* nadat hij Abram had gezegend. Nooit meer lezen we over hem in de Bijbel.

Melchizedek moet die morgen in zijn tent hebben gebeden, toen God tot hem sprak en hem zei wat hij moest doen. Hij kende Abram niet, maar God wel. En dat was genoeg. God zei tegen hem wat hij moest doen en maakte dat hij velen tot zegen was.

Tot welk een bediening zijn wij als priesters van Melchizedek geroepen! We moeten mensen op geestelijk en lichamelijk gebied tot zegen zijn en dan moeten we verdwijnen, voordat we zelfs maar bedankt kunnen worden!

Wilt u dat mensen denken dat u een groot en belangrijk man van God bent of wilt u hen laten weten dat u een **groot God** hebt? Dat is het verschil tussen een *religieuze* bediening en een *geestelijke* bediening. Daarin ligt het verschil tussen het priesterschap van Aäron en het priesterschap van Melchizedek. Aäron verscheen voortdurend aan de mensen en werd door hen geëerd. Melchizedek diende mensen en verdween!

Zo diende Jezus tijdens Zijn aardse leven. Hij ging rond om tegemoet te komen aan de geestelijke en lichamelijke noden van mensen die beschadigd waren in de strijd van het leven. En Hij wilde niet dat Zijn genezingen ooit bekend zouden worden. Hij wilde nooit als de Genezer bekend worden. Hij wilde nooit koning worden. Hij kwam om anderen te dienen en legde Zijn leven voor hen af. Hij wilde niet beroemd worden. Hij wilde zelfs Herodes, Pilatus, Annas of Kajafas niet bewijzen dat Hij de Zoon van

We moeten mensen op geestelijk en lichamelijk gebied tot zegen zijn en dan moeten we verdwijnen, voordat we zelfs maar bedankt kunnen worden!

God was: na Zijn opstanding verscheen Hij niet aan hen. Hij verscheen na Zijn opstanding aan geen enkele Schriftgeleerde, omdat Hij Zich niet voor hen wilde verdedigen. Hij wist dat de mening van mensen alleen goed genoeg is voor de vuilnisbelt!

Helaas, waar vinden we tegenwoordig nog zulke voorgangers en oudsten?

Stel eens voor wat er gebeurt als we zouden leven als Melchizedek. We luisteren naar God en trachten van Hem te vernemen wat we elke dag moeten doen. Ieder van ons zou op aarde het meest zinvolle leven hebben.

De Psalmist zegt: *“Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven. Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen”* (Ps. 23:6). Zó moeten we leven. Waar we ook heengaan, moeten we in ons handelen en spreken *vergevingsgezindheid* en *goedertierenheid* achterlaten.

Toen Petrus het leven en de arbeid van Jezus aan Cornelius beschreef, volstond hij met één zin in *Handelingen 10:38*: *“Hoe God Jezus van Nazareth gezalfd heeft met de Heilige Geest en met kracht en hoe Hij het land doorgedaan is, terwijl Hij goeddeed en allen die door de duivel overweldigd waren, genas, want God was met Hem.”* Dat is de vrucht van ware zalving met de Heilige Geest: God zal mét ons zijn en wij gaan rond om mensen tot zegen te zijn en om hen te bevrijden.

Hoofdstuk 15

Een voorbeeld

Een geestelijk leider moet zo'n voorbeeld voor anderen zijn, dat hij kan zeggen: "Volg mij, zoals ik Christus volg". Het is zijn streven mensen in verbinding te brengen met hun Hoofd Christus.

Veel voorgangers streven er echter naar gelovigen aan zichzelf te binden. En ze zijn gelukkig als deze gelovigen meer met hen dan met andere geestelijke leiders zijn verbonden. Zulke geestelijke leiders worden voor hun kudde een godje. Zij misbruiken het Bijbels onderwijs over onderwerping om er zelf beter van te worden.

De Bijbel zegt dat de antichrist ooit in de tempel van God zal zitten en zich als God aan de mensen zal bekendmaken (2 Thess. 2:4). De Kerk is de tempel van God en de apostel Johannes zei dat er in de gemeenten mensen met de geest van de antichrist waren, zelfs in zijn tijd (1 Joh. 2:18-19)! Tegenwoordig zijn dat er veel meer.

Toen een schepsel hogerop wilde komen is de zonde in deze wereld gekomen. Dat schepsel wilde door anderen meer worden gezien, ja hij wilde als God worden. Zo werd Lucifer: Satan. Dat moeten we nooit vergeten. Als we die gedachten ooit bij ons zelf bemerken, moeten we die aan hun aard herkennen: *de geest van satan*.

Hedendaagse, jonge gelovigen moeten ootmoedige, zich wegcijferende voorbeelden zien, die achter de schermen en onbekend blijven.

Daar staat tegenover dat er redding kwam toen de Zoon van God Zichzelf vernederde. Hij *onttrok* Zich zoveel mogelijk *aan het zicht*. Dat moeten we ook nooit vergeten.

De hoogmoed van Lucifer lag ten grondslag aan de zonde. Jezus' nederigheid lag ten grondslag aan de redding die door Hem is teweeggebracht. Als mensen zien hoe hedendaagse geestelijke leiders zich zelf aanbevelen tijdens openbare bijeenkomsten en in hun tijdschriften, zouden ze dan een goed beeld krijgen van de Zich wegcijferende, nederige Jezus? Totaal niet.

Hedendaagse jonge gelovigen moeten ootmoedige, zich wegcijferende voorbeelden zien, die achter de schermen en onbekend blijven, die niet willen dat ze geëerd worden en die hun werk stilletjes doen en dan verdwijnen. Dat is de bediening waar we allemaal naar moeten verlangen.

Veronderstel dat u iets voor de Heere hebt gedaan en niemand wist ervan af. Dat zou u enthousiast en gelukkig moeten maken! Meer nog, als *iemand anders* de eer krijgt voor wat u hebt gedaan, zou dat u zelfs *nóg enthousiaster en gelukkiger* moeten maken! Dan bent u in de ware zin des woords een priester naar de ordening van Melchizedek.

Ik weet nog dat ik, toen ik in mijn jonge jaren op het punt stond me bij een gemeente aan te sluiten, rondkeek onder de geestelijk leiders. Het spijt me te moeten zeggen dat ik bij niemand van hen de Geest van Jezus aantrof. Ik veroordeel hen niet, want ik ben hun rechter niet. Ik zeg alleen dat *ik hen niet kon respecteren als navolgenswaardige, Godvrezende voorbeelden*.

We moeten niemand veroordelen, maar we moeten wel onderscheid kunnen maken. Direct nadat Jezus zei dat we niemand moeten veroordelen, zei Hij tegen Zijn discipelen goed onderscheid te maken tussen zwijnen, honden, valse profeten en anderen (vergelijk *Matth. 7:1 met vers 6 en 15*). Als we onderscheidingsvermogen missen, worden we gegarandeerd door honden en valse profeten de verkeerde kant op geleid (zie *Fil. 3:2*).

Ik veroordeelde mijn oudsten dus niet, maar ik zag hen niet als navolgenswaardige voorbeelden, want zij hadden niet net als Jezus de gestalte van een dienstknecht. Deze mensen wilden niet de voeten der heiligen wassen. Op dat moment besloot ik alleen Jezus voor ogen te houden, tot ik een geestelijk leider tegen zou komen wiens voorbeeld ik wel kon navolgen.

We hebben een grote verantwoordelijkheid om aan het volgende geslacht voor te houden wat het betekent om op Christus te lijken. Mensen die ons bezig zien, de manier waarop we leven, preken en dienen, moeten aan ons kunnen zien wat het betekent om een ware dienstknecht van de Heere te zijn, zoals de apostelen en profeten uit oude tijden, en niet zoals de twintigste-eeuwse evangelisten die op een filmster lijken.

Of we het nu beseffen of niet, we laten een indruk achter, waar en wanneer dan ook. En die indruk blijft bij de mensen hangen, lang nadat we zijn vertrokken en lang nadat ze de boodschap die we hen brachten zijn vergeten.

Let op wat Paulus in *Handelingen 20:17-35* tegen de oudsten van de gemeente te Efeze zei, toen hij hen vroeg hem vaarwel te zeggen. Hij herinnerde hen eraan dat hij drie jaar in hun midden was

Of we het nu beseffen of niet, we laten een indruk achter, waar en wanneer dan ook.

geweest (*vers 31*) en dat hij dag en nacht had gepreekt. Drie jaar is meer dan duizend dagen. En als Paulus daadwerkelijk elke dag twee maal preekte, dan zouden we er uit kunnen opmaken dat hij daar meer dan tweeduizend keer had gepreekt.

In Efeze was eenmaal een grote opwekking geweest, waarna de christenen hun oude boeken over magie en hekserij, met een waarde van bijna een half miljoen roepia, hadden verbrand. Daar raakte men ook de lendendoeken die Paulus op het lijf had gedragen aan om zieken te genezen en bezetenen te bevrijden. God had door Paulus op grote schaal verbazingwekkende wonderen verricht die nooit eerder op een andere plaats waren gezien (zie *Hand. 19:11-12,19*).

Wat brengt Paulus de oudsten na al deze gebeurtenissen in herinnering? Zijn preken of wonderen? Nee, ze moeten blijven denken aan de *nederige manier* waarop hij in hun midden had verkeerd, vanaf de eerste dag dat ze hem hadden gezien (*vers 19*). Zelfs al zouden ze zijn preken vergeten, nooit mochten ze vergeten *hoe hij onder hen had geleefd*. Zijn leven had een blijvende invloed op hen gehad. Nooit mochten ze zijn medelijden en eenvoudigheid vergeten. Ze mochten niet vergeten dat hij als tentenmaker veel handwerk had verricht om zichzelf en zijn medewerkers van geld te voorzien, zodat hij hun niet tot last zou zijn, mede tot voorbeeld voor andere arbeiders in Gods Koninkrijk (*vers 34-35*). Ze zouden nooit meer vergeten dat Paulus tijdens die drie jaar geen geld, goederen, of zelfs maar om nieuwe kleding had gevraagd (*vers 33*)!

Paulus bracht hen ook in herinnering dat hij onverkort de GEHELE Raad Gods had verkondigd (*Hand. 20:27*). Hij was geen vleier geweest die door mensen geëerd wilde worden. Hij had berouw en bekering gepreikt en soortgelijke impopulaire onderwerpen die profijtelijk voor zijn toehoorders waren, ook al werden sommigen er door geërgerd. (*Hand. 20:20-21*).

Naar deze dingen verwees Paulus hen.

Als u net als Paulus te Efeze drie jaar een gemeente dient en dan vertrekt, hoe blijft u dan in de herinnering van uw gemeente achter? Herinneren ze u als iemand die indrukwekkend kon preken, of als een ootmoedig dienstknecht van God die met zijn levenswandel liet zien hoe Jezus was? Denken ze nog aan u terug als iemand die hen dichter naar God toe dreef en hen ertoe aanzette meer aan Christus gelijkvormig te worden, of als iemand die hen leerde hoe ze het beste het kerkblad rond konden brengen?

Wat voor roeping of gave u ook hebt, deze moet vloeien uit de inwendige bron van een leven dat is als het leven van Christus. Iemand met de gave van genezing moet die gebruiken op de manier zoals Jezus het deed. Jezus was een nederig Man Die in eenvoud leefde, Zich vrij onder de mensen bewoog, veel medelijden met de zieken had en nooit geld van iemand aannam, niet vóór en niet ná de genezing. Hij genas mensen om niet.

*Wat voor roeping of gave u ook hebt,
deze moet vloeien uit de inwendige
bron van een leven dat is als het
leven van Christus.*

Ik ben nog nooit in mijn hele leven zo'n genezer tegengekomen. Als u tegen zo'n man aanloopt, laat me het dan alstublieft weten, want ik zou hem heel graag willen ontmoeten. Maar ik ben zo'n man nog nooit tegengekomen. Het is juist zo dat ik heel veel voorgangers heb ontmoet die erg op geld zijn gesteld. Zij deden alsof ze de gave van genezing hadden en misleidden de mensen met hun psychologische oefjes!

Het is triest dat veel jongemannen zonder onderscheidingsvermogen zulke bedriegers navolgen en zelf zulke praktijken willen beginnen. Zo wordt het komende geslacht ook misleid. Dat is wat me zo verdrietig maakt.

Of we nu zijn geroepen tot een apostolische bediening, een profetische bediening of de bediening van evangelist, herder of leraar, wat voor bediening het ook zij, we moeten het op de manier van Christus doen. De Geest van Christus moet ons in elke roeping motiveren.

Als u ervaart dat u door God bent geroepen een gemeente te dienen, doe het dan op de manier waarop Jezus het zou doen. En moge uw kudde een blijvende herinnering aan u hebben van een man *die de heerlijkheid van Christus uitstraalde*.

Laat me tot slot een paar woorden zeggen over onze fouten *uit het verleden*.

We kunnen het verleden niet veranderen. Dat deel van ons leven is voorbij. We zijn allemaal tekortgeschoten en daar kunnen we alleen berouw over hebben en die tekortkomingen aan de Heere belijden en de Heere vragen of Hij onze zonden wil weg wassen met Zijn dierbaar bloed.

Ik heb in mijn leven veel fouten gemaakt, maar ik heb uit die fouten ook lering getrokken. Dus al mijn fouten waren niet voor niets. Ik heb ook waardevolle lessen geleerd door de fouten van anderen te bestuderen. Zo kan ik die fouten zelf vermijden.

We kunnen ons over veel dingen uit het verleden schamen. Maar als we er eenmaal berouw over hebben gehad en ons hebben bekeerd, en waar nodig het weer hebben goedgeemaakt, dan kunnen we uit onze gemaakte fouten lering trekken *en die voor altijd achter ons laten*.

We moeten satan nooit de kans geven ons schuldig te laten voelen of onszelf te laten veroordelen vanwege onze fouten uit het verleden. Er is geen veroordeling voor iedereen die in Christus is.

Als God ons rechtvaardigt door het bloed van Christus (*Rom 5:9*), dan zijn we in Zijn ogen *alsof we nooit enige zonde hebben gedaan!* Dan moeten we ook ons zelf zien zoals **God ons ziet**.

Laat satan en ieder ander u niet wijsmaken dat u nutteloos bent omdat u in het verleden fouten hebt gemaakt. U bent een bruikbaar vat in Gods hand, omdat u berouw hebt gehad en u hebt bekeerd. U kunt de rest van uw leven besteden tot heerlijkheid van God.

Het is een geweldig voorrecht dat wij, voorgangers en oudsten jonge mensen tot discipelen

*Als de duivel hun redding
niet kan tegenhouden, zal hij op
zijn minst proberen dat ze water
bij de wijn doen.*

moeten maken, want zij hebben hun hele leven nog vóór zich. Denk aan het geweldige potentieel dat in elke jongere uit onze gemeente verscholen ligt. Denk er aan dat satan er op uit is hen in zijn macht te krijgen. Voordat hij ze in zijn macht krijgt, moeten ze door ons al voor Gods Koninkrijk zijn gewonnen.

In het hart van deze jonge mensen is een strijd gaande. Als de duivel hun redding niet kan tegenhouden, zal hij op zijn minst proberen dat ze water bij de wijn doen. Maar God heeft u als herder over hen gesteld, om te garanderen dat ze radicale discipelen van de Heere worden, geen hypocrieten. Ik dring er op aan uw roeping heel serieus te nemen.

Moge de Heere ons in berouw op ons aangezicht doen vallen en Hem om vergeving doen vragen voor het feit dat we Zijn Naam in het verleden tot oneer zijn geweest omdat we zulke armzalige voorbeelden voor de komende generatie gelovigen zijn geweest.

Moge Hij ons in de komende tijd helpen ootmoedige, Godvrezende geestelijk leiders van Zijn volk te worden. *Amen*.

Wie oren heeft om te horen, die hore.